



HLAS SRDCA

„Veru hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstať nik väčší ako Ján Krstiteľ.“

(Mt 11, 11)

ŠTVRŤROČNÍK RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Ročník VIII.
Číslo 2.
Júl 2023



Aktívny oddych

Ked' som slávil sv. omšu na konci školského roka v našom farskom kostole spolu s deťmi ako aj ich rodičmi a našimi veriacimi, pripomenul som našim detom, že prázdniny sú istotne časom oddychu, ale nie leňošenia. Samozrejme sú na to, aby si deti aj učitelia oddýchli, načerpali nové sily, nápady a s chuťou začali nový školský rok. Zdôraznil som však, že ja osobne som za aktívny oddych. Pod týmto pojmom myslím oddych, ktorý je spojený s nejakou činnosťou osobne osožnou pre konkrétnego človeka alebo pre dobro druhých.

Aj počas tohoročných prázdnin sme pre deti zorganizovali prímestský tábor a tešíme sa na nich. Oddychovať aktívne počas prázdnin, je podľa mňa veľmi dôležité. Nie len deti ale aj my dospelí, by sme sa tomu mali naučiť. Dobrá kniha či literatúra skvalitňujúca našu profesnú prácu, by nemala chýbať pri našom „vylihovaní“ pri vode. Športová aktivita alebo len tá záhradková nám má dodať chuť a elán do ďalšieho života. Odbúrať stres, napätie, únavu. Ako ľažko sa vieme k tomu prinútiť. Prinútiť sa k bicyklu či inej športovej aktivite je pre nás neraz, a to hovoríme z vlastnej skúsenosti, z roka na rok niečím ľažším a ľažším.

Nemali by sme však zabúdať aj na našu dušu. Aj tá potrebuje načerpať síl.

(pokračovanie na str. 11)

Poklákni, ďakuj a pros

Stá polné vtáky v lúčnych bažinách,
uprú svoj, tam v diaľavu, zrak.
A ruky späté vypnú sa k nebu ako divý mak.
Kto pravdu hľadať chce? Nájde ju? Kde?
Pravda o Sláve Neba? V tej Knihe Kníh
ukrytá je...
A bolest, neprávost tá pozemská,
povýši sa na drevo - kríž!
K päte dreva milostou z neba
ľudská pýcha hlavu skloníš!
Ach človeče, kľakni už! Padni už! Prosiac o dar
zraku, sluchu...

Nech odumrie trň, tá dýka diabolovho duchu!
Ale srdce, prosím, srdce nech ožije!
Nech pieseň na oslavu Boha už tlčie - už bije.
Ako koreň pevný, základ stromu dá,
a zrnko k zrnku spraví pevný múr.
Z kvapiek vody vzniká veľký prameň,
a z nánosu piesku vzrástie tvrdý kameň.
...a labuť biela...

Vďaka ti, Pane, za tieto diela!
Stretnem dnes, prosím, človeka
čo v srdci jeho láска odveká,
stá prameň v púšti túži žiť?
To Božia ruka hladí zem!
To dielo Božie - tá zem pradávnych čias!
Slovensko drahé, poklákni, ďakuj a pros,
preto...
plodné sú naše role - chlieb - Dar od Boha
je to...

Boris Deák

Z POTULIEK PO SVÄTEJ ZEMI

Počas mojich kaplánskych rokov v Krompachskej farnosti sme sa rozprávali s jednou pani na dôchodku o tom, že by sme išli spolu do Sv. zeme; že by bolo super byť na miestach, kde sa fyzicky pohyboval náš Majster. Prvý plán bol na jar v roku 2020. Lenže túto našu túžbu prekazila pandémia. A tak, keď bola situácia pokojnejšia, konečne sa nám podarilo navštíviť najsvätejšie miesta na tejto zemi.

Išli sme skupina ôsmich ľudí. Myslím, že putovať v takéto menšej skupine je lepšie, lebo program je flexibilnejší. Sprevádzal nás synovec už spomínanej pani. Je knaz, ktorý pol roka študoval priamo v Jeruzaleme, takže tam všetko dobre poznal – každú uličku, zákutie, skratky. Bolo super, že on vybavoval všetko – letenky, ubytovanie, prepravu atď.



Jeruzalem - hlavné centrum Izraela

Po prílete do Tel Avivu sme si objednali taxík, ktorý nás priviezol do Jeruzalema. Bývali sme blízko historického centra, v ortodoxnej židovskej štvrti. Ortodoxní Židia prísne dodržujú predpisy Zákona, napr. nestrihajú si bokom brady. A tak som nad nimi rozmýšľal, že keď sa tak úpenlivovo snažia dodržiavať predpisy Starej Zmluvy, či ich Boh pre ich vernosť žehná alebo je to len vonkajšková záležitosť. Neviem to posúdiť – a ani to nie je mojou úlohou. Lebo ak sme verní, Boh určite odmení vernosť.

Ked' som sa prvé ráno modlil ranné chvály, bolo zvláštne si uvedomiť slová zo Zachariášovho chválospevu: „Nech je zvelebený Pán, Boh Izraela.“ Bol to zvláštny pocit. Kým sa modlím ranné chvály na Slovensku, tak Izrael je pre mňa vzdialený niekoľko stoviek kilometrov. Ale keď som bol na tomto mieste, bolo to zvláštne, že sa to týka práve týchto miest, kde sa nachádzam. Prvýkrát som si uvedomil ich národnosť, ich náboženstvo (kedže otec Jána Krstiteľa bol Žid).

Ked' sme sa išli prvýkrát prejsť po meste, všimol som si veľké balóny v tvare malých vtáčikov. Preto som sa opýtal nášho sprievodcu, že prečo tak majú vyzdobené niektoré budovy ako napr. mestská radnica. Odpovedal, že je to preto, lebo onedlho budú sláviť sviatok Purim. Je to sviatok,

počas ktorého oslavujú Boží nadprirodzený zásah na príhovor kráľovnej Ester. Celému židovskému národu hrozilo vyhubenie, ale ona sa prihovorila u kráľa za záchranu svojho života a životov svojich súkmeňovcov. Kráľ im dovolil brániť sa. Keď sa ich nepriatelia dozvedeli, čo sa stalo, tak mali strach pred nimi až nakoniec ich Židia všetkých porazili. Tento sviatok oslavujú veľkí aj malí. Prekvapilo ma, že uprostred týždňa (a to doslova, lebo oslavovali v utorok a stredu) dokážu takto prežívať veľkú udalosť zo svojich dejín. Tým, že štát Izrael je nábožensky zmiešaný, nemajú deň pracovného pokoja, ale deti sa od rána obliekli do rôznych kostýmov (ako na karneval) a tak strávili deň v škole. Hned po vyučovaní išli na svoje oblúbené ihriská, kde pokračovali v hraní, tančovaní, maľovaní na tvár a iných príjemných aktivítach. Tínedžeri a dospelí oslavovali po skončení pracovnej doby. Všetci boli spolu, oslavovali, rozprávali sa, tancovali... ako jedna komunita. Ja som večer trávil čas so svojim najlepším štvornohým priateľom – posteľou. Spolupútnici mi na ďalší deň ráno povedali, že zábava trvala do tretej hodiny ráno. Veľmi na preklavilo, že takto dokážu oslavovať spásu od Pána. Myslím, že niečo (nie všetko!) by sme si mali od nich zobrať aj my, kresťania.

Pri prechádzke historickým centrom sme navštívili klasické miesta – baziliku Božieho hrobu, Chrámovu horu, Olivovú horu, rodný dom Panny Márie a iné. Keď sme boli pri rybníku Betsata, kde Ježiš uzdravil chromého človeka, ktorý tam ležal už 38 rokov, uvedomil som si Ježišovu „obyčajnosť“ – nikto ani nespozoroval, že tam je niekto výnimčný; keď ho Ježiš uzdravil, akoby si to nikto ani nevšimol, lebo evanjelista Ján nespomína, žeby sa k nemu začali hrnúť všetci chorí, ktorí tam práve boli. Ježiš sa v tichosti vytratil a išiel svojou cestou. Jediní, ktorí si to všimli, boli niektorí Židia a aj to len kvôli tomu, že uzdravený nosil lôžko a bola práve sobota – deň odpočinku. Taktiež som si to uvedomil pri niektorých zastaveniach Krízovej cesty. Ježiš išiel po obyčajnej ceste, trhovisko fungovalo, ľudia ešte rýchlo dokupovali čo potrebovali na sviatky a nikto (čest výnimkám) neriešil duchovný význam tých udalostí. Uvedomil som si, že aj my, kresťania, vyzeráme tak ako ostatní ľudia – jeme také isté jedlo, nosíme také isté oblečenie ako neveriaci, chodíme po tých istých uliciach. A predsa máme byť chrámami Ducha Svätého.

Ďalšiu zaujímavú skúsenosť sme mali cestou do a z Betlehema. Išli sme obyčajnou MHD-čkou, akou chodia aj miestni. No pri návrate do Jeruzalema nás zastavili na hranici Izraela a Palestíny. Všetci sme museli vystúpiť von a vojaci nám kontrolovali doklady. Našťastie neboli žiadne problémy – len sme sa zdržali asi 20 minút. Po nástupe do autobusu som sa pýtal spolusediaceho, že či to zažívajú každý deň. „Nie každý, ale tak dva až tri krát do týždňa“ odpovedal. Mali sme možnosť prežiť to, čo prežívajú domáci obyvatelia. Akoby sme sa stali jednými z nich.

Po návrate z Betlehema sme ešte jeden deň strávili v historickom meste. Navštívili sme hrob kráľa Dávida,



Tiberiada leží v dolnej Galilei, v nadmorskej výške 200 m pod morom.

Gallicantu – miesto, kde apoštol Peter zaprel Pána Ježiša. Dorazili sme tam asi o 11:00 h. V kostole bolo veľmi mnoho ľudí. A niekoľko skupín čakalo na to, aby mohli ísť do väzenia, v ktorom bol Pán Ježiš väznený, kým ho veľrada nevynádala Pilátovi. Prišiel čas obedu, všetko bolo prázdne a mohol som sa nerušene modliť. Kostol som mal sám pre seba. Vtedy som si uvedomil, že akú veľkú výhodu mali pútnici, ktorí tam putovali v stredoveku a novoveku – nemali mobilné telefóny, fotoaparáty, sprievodcov, historické vykopávky a poznatky z histórie atď. Netvrídím, že sú to zlé veci, ktoré by sme mali odhodiť. Len niekedy nám to bráni prežívať daný moment. Myslím si, že pútnici pred týmito výdobytkami mohli len prísť na miesto a tráviť čas s Ježišom. Som presvedčený, že toto je viac ako stovky fotiek a videí zo Sv. zeme!

Doposiaľ sme chodili pešo alebo miestnym spojom. No čakali nás dlhšie trasy – Qumrán, Masada, Mŕtve more, Galilea. Preto sme si museli požičať auto a mohli sme vystartovať. Cestou k Mŕtvemu moru nás sprievodca zobrajal na Júdsku púšť, aby nám dal možnosť zažiť úžasné ticho, ktoré tam je. A poviem vám – stalo to za to. Bolo počuť „každú muchu“ a v diaľke len zvončeky kôz. Prežíval som tam úžasný pokoj – akoby sa zastavil čas.

Ako to už pri takýchto pútiach býva, zastavili sme sa okúpať v Mŕtvom mori. Zastavali sme sa pri lokalite Neve Zohar. Je to veľmi krásne upravené letovisko s veľmi luxusnými hotelmi. Pri tejto našej zástavke som si uvedomil, že keď sa človek postará o pôdu, tak aj pri Mŕtvom mori, v skalnej púšti, môže byť život.

Ked' sme si na juhu Izraela pozreli všetko, čo sme mali, čakala nás cesta na sever – do Galilei. Po skúsenosti so zastávkou v Júdskej púšti a cestou do Galilei som si uvedomil pravdivosť Ježišovho podobenstva o zrnku, ktoré môže byť zasiate aj na skalnatú pôdu, kde rýchlo vyrastie, ale neprinesie úrodu, lebo páľava slnka ho spáli. No keď sa zaseje do dobrej zeme, prinesie mnohonásobnú úrodu. A tento rozdiel krásne vidno medzi Judeou, ktorá je skalnatá a nevhodná na pestovanie a Galileou, ktorá má úrodnú zem a je tam všetko krásne a zelené (aspöň od jesene do jari, neviem, ako je tam v lete). Ježišovi poslucháči mohli omnoho ľahšie pochopiť ten rozdiel, o ktorom Pán Ježiš rozprával.

Po príchode do Galilei bol večer a tak sme sa ubytovali v Tiberiade, v dome pre pútnikov, ktorý spravujú členovia koinonie Jána Krstiteľa. Na druhý deň sme sa vybrali do Nazareta. Nás sprievodca nás zobrajal do skanzena Nazaretskej dediny. Nebol som z toho nadšený, lebo som to nepovažoval za nič duchovné a nechcelo sa mi pozerať nejaké domy, nádoby z hliny a nástroje, ktoré vtedy používali. No ako som bol znechutený na začiatku, tak šťastný som odtiaľ odchádzal. Bol to pre mňa najkrajší zážitok vo Sv. zemi. Ten skansen nie je obyčajný skansen, na aké sme zvyknutí na Slovensku. Spravuje ho jedna nezisková organizácia. Veľa úloh tak robia dobrovoľníci. Bolo tam asi 15 ľudí, ktorí predstavovali rôzne povolania vtedajšej doby. Mohli sme to vidieť naživo, nie iba z obrazovky. Celá prehliadka trvala asi hodinu, no bola to hodina, kedy mi horelo srdce. Mali sme vynikajúceho sprievodcu, ktorý sa na jednej strane vyznal v biblici, na druhej to vedel príťažlivovo podať. Bolo úžasné, ako prepájal jednotlivé zamestnania s Ježišovými podobenstvami. Mal som úžasnú možnosť lepšie pochopiť niektoré state z biblie. Keď nám ukazoval, ako sa vtedy pochovávalo, aký bol rozdiel medzi hrobom bohatších ľudí a hrobom chudobnejších, že v akom hrobe asi ležal Ježiš, tak povedal asi najlepšiu hlášku: „Keď Jozef z Arimatey pochovával Ježiša musel sa zrieknuť svojho hrobového miesta pre Ježiša. A Ježiš akoby mu povedal: ,Neboj sa, požičiam si ho len na víkend.“ Všetci sme vybuchli smiechom. Povedal to s humorom, ale ukázalo mi to úžasnú nádej pri pochovávaní Ježiša – vedť to odlúčenie, hoci bolo pre apoštolov a iných učeníkov ľažké, bolo len na víkend. Potom sa opäť stretli.



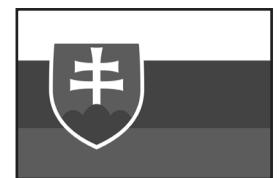
Masada - staroveká pevnosť na vrchole izolovaného skalného útesu na východnom okraji Judskej púšte, nedaleko Mŕtveho mora. Pevnosť bola postavená Herodesom Veľkým v 1. storočí pred Kristom, počas prvej židovskej vojny sa stala posledným miestom odporu židovských povstalcov proti Rimantom.

Zo svetských miest sa mi páčila Cézarea Prímorská. Bolo to mesto, ktoré dal postaviť Herodes. Bolo to niečo ako dnešné Las Vegas – miesto pre bohatých, kde je veľa možností zábavy. Aj keď je to dnes už veľmi zbúrané, myslím si, že vtedy to muselo byť veľmi krásne.

A tak po deviatich dňoch, už fyzicky unavení, ale s duchovnou útechou sme sa vrátili naspäť domov - na milované Slovensko.

Ondrej Michalec, kaplán

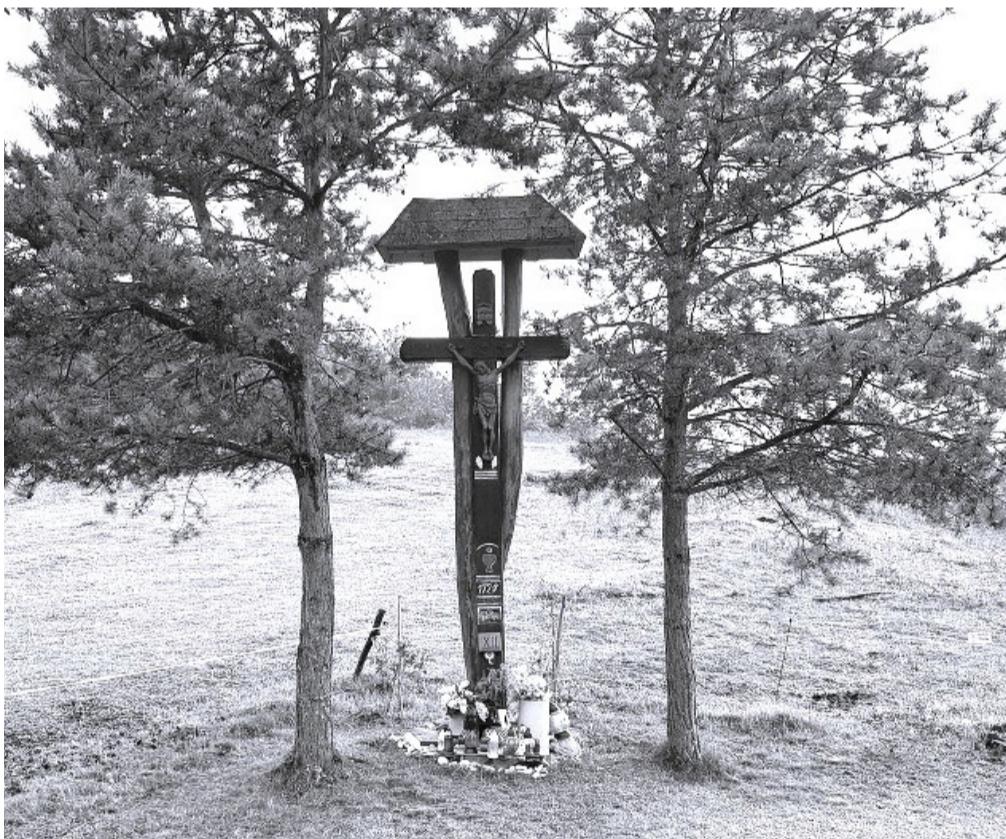
Predstavujeme pútnické miesta (nielen) na Slovensku.



Galamba (Slovensko)

Tentokrát sa v rámci pútnických miest vyberieme doslova za kopec. Ved' obec Čakanovce v lučeneckom okrese je vzdialená od Rimavskej Soboty len 36 kilometrov. Práve na rázcestí medzi obcami Čakanovce a Ratka (7 kilometrov od Fiľakova) leží malebná osada Galamba. Pre mnohých je stále neznámym miestom, ale pre miestnych obyvateľov blízkych obcí je to malé „územie zázrakov“ v Novohrade. Tí sa tu stretávajú už od roku 2005 pri slávení svätej omše na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, Patrónky Slovenška. Na počiatku nebolo v tomto prípade slovo, ale myšlienka - priniest' ľuďom z malej osady aspoň raz ročne svätú omšu.

Galamba je teda relatívne novým pútnickým mestom. Za otca pôvodnej myšlienky možno považovať miestneho obyvateľa Vojtechu Feketeho, ktorý v roku 2005 požiadal bratov Františkánov, pôsobiacich vo Fiľakove, o organizovanie sv. omše v prírode nedaleko osady pri drevenom detvianskom kríži – v minulosti sa totiž mnoho obyvateľov pristáhalo do tohto kraja z Podpoľania.



Galamba - detviansky kríž

Ako prvý postavili v roku 2007 nadšenci pri kríži jednoduchý drevený prístrešok so slamenou strechou, ktorý trochu pripomína betlehem a na tento účel cez Vianoce dodnes slúži. Do roku 2011 sa podarilo postaviť kaplnku, ktorá je zasvätená Sedembolestnej Panne Márii. Kaplnka sa ešte počas výstavby stala súčasťou projektu turistickej Mariánskej cesty, ktorá začína v Medžugorií a končí v polskej Čenstochovej.



Galamba - drevený prístrešok

V období výstavby kaplnky prevzal iniciatívu ohľadom Galamby brat Filip, františkán, vďaka ktorému sa pôvodná idea – vytvorenie miesta, kde sa môžu slúžiť sv. omše a stretávať ľudia – rozšírila o ďalší rozmer. Na Galambe tak v rokoch 2012 až 2015 vznikla i pustovňa pre ľudí, ktorí potrebujú zvoľniť, oddýchnuť si od starostí a rozjímať. Jej oficiálny názov je Pastoračný dom sv. Antona Paduánskeho a slúži ako určité zázemie tomuto mestu. Cieľom je, aby tu človek pobudol v tichosti, stretol sa s Bohom a možno našiel odpovede na svoje životné otázky. V zariadení sa ročne vystrieda asi 60 ľudí. V lete je určená pre rodiny s deťmi, mimo sezóny sú to predovšetkým jednotlivci a menšie skupiny. Otec biskup Stolárik ju svojho času nazval „štvorhviezdičkovou pustovňou“.



Galamba - pustovňa

V pôstnom období pred Veľkou nocou sa v Galambe modlievajú veriaci Krížovú cestu, na prelome apríla a mája požehnávajú motorky a autá. Koná sa tu aj svätá omša ku cti sv. Antona, ktorému je zasvätená pustovňa.



Galamby – kaplnka Sedembolestnej Panny Márie

Hlavnou udalosťou je však svätá omša na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie, ktorá sa koná 15. septembra.

Na budovanie pútnického miesta prispelo mnoho ľudí z celého Slovenska finančne, materiálne, prácou či modlitbami. Medzičasom vzniklo občianske združenie Apeiron kaplnky Sedembolestnej Galamby, ktoré spravuje financie

na zveľaďovanie Galamby a zastrešuje duchovné aktivity tohto milostivého miesta.

Galamba sa pomaly dostáva do povedomia mnohých ľudí nielen z blízkeho, ale aj vzdialeného okolia. Mnohí, ktorí prechádzajú okolo, sa zastavia a venujú tichú modlitbu Matke Božej, alebo sa len poprechádzajú celým areálom. Je však isté, že z tohto miesta dýcha pokoj, ktorý mnohí hľadajú. Toto miesto je výnimočné a bolo by opovážlivé tvrdiť, že je dielom len ľudským. Práve tí, ktorí sa rok čo rok strečali pri práci, obetovali námahu pre túto výstavbu, môžu dosvedčiť, že je to v prvom rade dielom Božím. Je to miesto, kde sa stala práca modlitbou a modlitba prácou.

Preto ak máte pocit, že by ste chceli aspoň na chvíľu uniknúť z dnešného rýchleho životného tempa, každodenného stresu či životného chaosu, tak určite neváhajte. Nájdite si čas na návštevu Galamby a pokoj Galamby si najde vás.

Alena Perželová

ROK 2023 – ROK SVIATOSTÍ KRSTU A BIRMOVANIA V ROŽŇAVSKEJ DIECÉZE

Prinášame Vám II. katechézu k Roku sviatostí krstu a birmovania:

ÚVOD DO KATECHÉZY ÚČINKY KRSTU

Všetci rodičia chcú pre svoje dieťa len to najlepšie. Nikto by predsa nepovedal: Počkáme, kým bude naše dieťa dospelé a bude sa môcť samo rozhodnúť, ktoré potraviny sú dobré pre jeho zdravie; dovtedy mu radšej nedáme nič jest. To by malo zaručene tragickej koniec. V duchovnom živote sa však presne tak správajú tí, čo nedajú svoje deti pokrstiť. Odopierajú im totiž aj prijatie ostatných sviatostí, ktoré sú pokrmom pre dušu. Milosť krstu je úžasná ponuka Božej lásky, za ktorú chceme nielen ďakovať, ale aj povzbudzovať k nej tých, ktorí jej neprikladajú veľký význam.

KATECHÉZA Aké sú účinky sviatosti krstu?

- Krstom sa človek stáva Božím dieťaťom tak, že mu je odpustený dedičný hriech a v prípade dospelého katechumenta, aj všetky osobné hriechy a tresty – dostáva rúcho nevinnosti.
- Krstom má človek účasť na Božom živote cez milosť posväctujúcu, stáva sa bratom a sestrou Pána Ježiša a živým chrámom Ducha Svätého.



- Krstom sme začlenení do Cirkvi – archy spásy.
- Krst vtláča do duše nezmazateľný znak (charakter)

DEDIČNÝ HRIECH

Jeden z účinkov krstu spočíva v tom, že sa z človeka celkom nezaslúžene sníma dedičný hriech. Čo to ale znamená? Boh stvoril človeka na svoj obraz. Každý sme dostali dôstojnosť osoby. Boh všetko stvoril pre človeka a človek bol stvorený preto, aby slúžil Bohu, aby Boha miloval a aby mu obetoval celé stvorenie. Pokial by boli prví ľudia, Adam a Eva, zotrvali v tom nádhernom spoločenstve s Bohom, človek by nikdy neumrel ani netrpel. V človekovi by bol nádherný súlad vlastnej osoby, krásny súlad medzi mužom a ženou a zároveň medzi človekom a celým stvorenstvom. Toto sa stratilo hriechom našich prarodičov. Tento hriech zasahuje ľudskú prirodzenosť, ktorú pozbavenú prvotnej svätosti a spravodlivosti budú prenášať na všetky pokolenia.

Preto sa tento dedičný hriech volá „hriechom“ v analogickom zmysle: je to hriech „zdedený“. (porov. KKC 357, 358, 374, 375, 376, 404, 405). Dnes už odhalujeme veľmi tajomné zákony genetiky a mnohé veci sú pre nás obrovským objavom. Tak môžeme hovoriť o duchovnej „genetike“, ktorá sa tu udiala a prenáša sa. Krst tým, že dáva život v Kristovi, presnejšie v Kristovej milosti, zotiera dedičný hriech a znova obracia človeka k Bohu. Ale následky tohto hriechu predsa len zostávajú, pretrvávajú, sme oslabení, náchylní k zlému a do konca svojho života sme vystavení duchovnému boju. Teda na jednej strane v žiadnom prípade nemôžeme umenšovať hriech prvých rodičov, v ktorom sme sa všetci narodili, a v ktorom sa rodia všetci ľudia s výnimkou Panny Márie, ale na druhej strane nám treba oslavovať a ďakovať za Božie milosrdenstvo, ktoré sa rozlialo na padnuté ľudstvo v ešte väčšej miere, ako bolo dané prvým ľuďom. Toto je pre nás priam nepochopiteľné. Nádherne to vyjadril sv. Agustín slovami, ktoré poznáme z veľkonočného chválospevu Exultet, ktorý sa spieva alebo recituje na Bielu sobotu: „Ó, šťastná vina, pre ktorú k nám prišiel taký vznešený Vykupiteľ.“

Prečo Boh nezabránil človekovi zhrešiť?

Odpoveď je jednoduchá: Lebo Boh aj v raji rešpektoval slobodu človeka, čo znamená, že človek mohol aj padnúť. V nádhernom pláne svojho milosrdenstva Boh robí tak nesmierne nepochopiteľný krok, že poslaním vlastného Syna ponúka človeku oveľa viac zo svojej dobroty a lásky, ako mali prví rodičia Adam a Eva. Sv. Tomáš Akvinský píše: „Nič nebráni tomu, aby po hriechu bola ľudská prirodzenosť povznesená k niečomu vyššiemu. Boh totiž dopúšťa, aby sa stalo zlo, aby z neho vyvodil niečo lepšie.“ Vítazstvo nad hriechom, ktoré vydobyl Kristus, nám darovalo lepšie dobrá, ako boli tie, ktoré nám odňal zdedený hriech. Ešte viac sme získali!

SYMBOLY KRSTU BIELE RÚCHO

V prvotnej Cirkvi sa sviatosť krstu vysluhuovala iba raz v roku – na vigíliu Veľkej noci. Pred krstom sa človek najskôr obrátil na západ, aby sa zriekol zlého ducha. Vyzliekol si staré šaty, čo poukazovalo na zanechanie starého spôsobu života, ale naznačovalo aj počiatočnú jednoduchosť dieťaťa, ktoré sa rodí na tento svet. Potom sa obrátil na východ a vyznal svoju vieri v Boha Otca, Syna a Ducha Svätého. Východná svetová strana je symbolom Krista. Ako slnko vychádza na východe, tak pre kresťana pravým Slnkom je Ježiš Kristus. Preto dlhé stáročia sa kostoly stavali tak, aby boli orientované na východ. Potom bol vo vode krstiteľnice pokrstený a prijal nový odev. Pokrstení mali v staroveku privilegium nosiť celý týždeň biele rúcho. Preto veľkonočná vigília dostala pomenovanie „Biela sobota“ a druhá nedele po Veľkej noci, ktorú my dnes poznáme ako Nedelu milosrdenstva, sa nazývala „Dominica in albis deponendis“ – Nedela odkladania bieleho rúcha. Svätý Pavol pripomína



veriacim v liste Galáfanom: „Všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli“ (Gal 3, 27). Krstná košielka bielej farby vyjadruje svätość, nevinnosť a vo Svätom písme poukazuje na nebo. Pri premenení na vrchu Tábor odev Pána Ježiša zbelel. Po vzkriesení mladík oblečený do bieleho rúcha zvestuje ženám Ježišovo vzkriesenie. V Jánovej Apokalypse sa o tých, ktorí zomreli mučeníckou smrťou pre Krista, hovorí: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi“ (Zjv 7, 14). Biele rúcho je symbolom čistého a svätého života. Je znakom novej dôstojnosti, ktorú sme získali v krste. Stali sme sa Božími synmi a dcérmi. Spomeňme si na podobenstvo o márnotratnom synovi (Lk 15). Otec prijal mladšieho brata a prikázal obliecť ho do nových šiat. Znova ho prijal a vrátil mu dôstojnosť syna. Počas obradu krstu pri odovzdávaní bieleho rúcha kňaz pripomína rodičom, aby slovom a príkladom pomáhali dieťaťu priniesť si toto biele rúcho nepoškvrnené do večného života.

ZO ŽIVOTA UTEKAŤ PRED HRIECHOM

Aby sme si toto rúcho uchovali čisté, je potrebné sa hriechu vyhýbať tak, ako to raz vyjadrla po krste mladá slečna. Kňaz sa jej pýtal: „Tak čo ti dal krst? Zmenilo sa niečo v tvojom živote?“ – „Áno, žijem celkom ináč. Som tomu veľmi rada.“ – „A môžeš povedať úprimne, hrešila si pred krstom?“ – „Áno, musím priznať, že som hrešila.“ – „A teraz, keď si pokrstená, už nehrešíš?“ Slečna sa na chvíľu zamyslela: „Áno, aj teraz hreším.“ – „Nuž, aký je v tom rozdiel? Zmenilo sa teda niečo v tvojom živote?“ – „Áno, pred krstom som za hriechom bežala, teraz, po sviatosti krstu, pred hriechom utekám.“

PRÍKLADY BOŽÍ PRÍBYTOK V DUŠI

Milosť to je Boží život v nás, prebývanie Boha v duši človeka. Pri krste túto milosť opäť dostávame do daru a vďaka nej sme schopní začať život nového stvorenia a nasledovať Krista. Ctihonď Van Thuan, vietnamský kardinál, vo väzení písal na listy vytrhnuté z kalendára rady svojim duchovným deťom. Na jednom z nich stojí: „Polož si častejšie ruku na srdce a povedz: ,Boh je vo mne, je vo mne.‘“

Postupne ti Boh dá zakúsiť šťastie tejto prítomnosti.“ Veľká svätá a učiteľka Cirkvi Terézia z Avily takto prežila a opísala Božie prebývanie v duši: „Keby som skôr spoznala, že tento drobný palác mojej duše je príbytkom takého veľkého kráľa, veru by som ho v ňom nenechala tak často samého.“ Svätý Otec Ján Pavol II. počas jednej návštevy Poľska pred zástupmi zobrajal na ruky malé dieťa a s týmto dieťaťom požehnal celý zástup. Samozrejme, že dieťaťko reagovalo po svojom a rozplakalo sa. Svätý Otec povedal: „Čo pláčeš, keď pápež s tebou žehná?“ Lebo to bola čistá monštrancia prítomného Boha v srdiečku dieťaťa – v jeho duši. Sr. Janka, ktorá pracuje v materskej škole, sa s deťmi rozprávala o tom, kde všade býva Ježiško. Povedali si, že býva v nebíčku, v kostole, ale aj v našom srdiečku. Potom sa dohodli, že si zavrú oči a povedia Ježiškovi, že ho ľubia. Niektoré deti to povedali aj nahlas, iné potichu. Po malej chvíli sa jedno po druhom začali opäť hlašiť k slovu: „Ježiško povedal, že aj on ma ľubi.“ „Mne to tiež povedal.“ „A mne to povedal 4-krát.“ „Mne to povedala aj Panna Mária a svätý Jozef.“ Priopomínajme si aj my a učme to naše deti, že sme Božím chrámom!



Z HISTÓRIE LIST KAROLA VEĽKÉHO GARIBALDOVI

Karol Veľký napísal v roku 804 list Garibaldovi, biskupovi z Liège, a vyzval ho, aby dohliadal na prax krstenia, aby ľudia, ktorí si dávajú pokrstiť dieťa, mali aspoň minimálnu znalosť viery. Konkrétnie sa žiada, aby sa vedeli modliť Vyznanie viery a Modlitbu Pána. List hovorí o zvláštnom prípade: „Nedávno sme zistili, že na sviatok Zjavenia Pána sa u nás našlo mnoho takých, ktorí chceli, aby ich deti boli pokrstené; prikázali sme ich jedného po druhom starostlivo preskúsať a preskúmať, či poznajú a naspamäť vedia modlitby Pater noster a Credo... A mnohí si nepamätali nič. Prikázali sme teda, že tých treba odmietnuť a že neslobodno prijať ku svätému krstu nikoho bez toho, aby sa vopred naučil modlitby Pater noster a Credo. Dost sa preto hanbili a chceli prisľúbiť, že ak im bude krst udelený, mohli by za istý čas zmyť zo seba túto potupu. ... A preto sme stanovili kritérium, dokedy by malo byť pozdržané pokrstenie dieťaťa, aby sa stali platným garantom v tejto záležitosti. Takže: bud'

nájdu človeka poučeného v týchto veciach alebo budú čakať od Veľkej noci do Turíc, aby mali dosť času naučiť sa vyššie uvedené.“ V závere listu Karol slávnostne vyzýva biskupa Garibalda, aby si bol vedomý „toho, čo prináleží ku kňazskej službe: stretnite sa teda s vašimi kňazmi a porozprávajte sa o tom; pozorne hľadajte a skúmajte pravdu v tejto otázke, aby sa nezaneďbávalo dielo Pánovo...“ Každý je povolaný zodpovedať sa pred Bohom: rodič dieťaťa, pre ktoré žiada krst, kňaz, povolaný pripraviť ho a vyslúžiť krst, biskup, ktorý koordinuje pastoráciu, a sám panovník, ktorý dohliada na telesné a duchovné zdravie svojich poddaných. A tak nás dávne udalosti Svätej rímskej ríše pozývajú zamyslieť sa nad tým, s akou pozornosťou je dnes zabezpečená príprava na krst.

SVEDECTVO DUCHOVNÝ OTEC, VĎAKA VÁM...

Church World – Svet Cirkvi priniesol svedectvo manželov pod nadpisom Duchovný otec, vďaka Vám, že ste nepokrstili naše deti. Obaja manželia pochádzali z Kalifornie, Frank bol katolík, Lynn nebola pokrstená, sobáš mali v roku 1974 v kostole sv. Františka. Dost často sa stáhovali, lebo Frank bol letcom. Mali dve deti: sedemročného Jarreda a štvorročnú Kelly. Od roku 1974 do roku 1980 neboli v kostole. Z času na čas uvažovali o pokrstení detí, ale nikdy to neurobili. Jedného dňa sa ich zrazu zmocnil strach: Čo ak sa deťom niečo prihodí, a neboli pokrstené? Chceli ich dať pokrstiť, lebo o dva týždne sa mali stáhať do iného mesta. Frank zavolal na faru. Kňaz sa ho spýtal, či chodia do kostola a praktizujú vieru. Frank odpovedal, že nie, načo kňaz priamo odmietol deti pokrstiť a dodal, aby na novom mieste vyhľadali kostol, každú nedelu začali chodiť na svätú omšu a potom požiadali o krst. Frank s manželkou sa nahnevali, cítili sa urazení a nemohli uveriť, že kňaz odmietol ich prosbu. Keď na novom mieste uplynul asi mesiac, Lynn mala veľké problémy s úzkosťou o svoje deti. Jedného dňa to vyvrcholilo až tak, že sa zamkla do svojej izby a plakala. Búchala pásťami po stene. V tom okamihu pocítila Boží hlas a upokojila sa. Bol to hlas vychádzajúci z vnútra: Lynn, už viac nenes toto bremeno. Daj ho Kristovi. Ved' kvôli tomu za teba zomrel a on ti odníme toto trápenie. Začala sa modliť a prosiť ho o to. Po tejto udalosti poprosila Franka, či by s ňou nešiel budúcu nedelu do kostola. Odvetil jej, že tiež na to myslel. Nedela prišla a oni šli na svätú omšu. Frankovi to urobilo dobre, že bol opäť v katolíckom kostole. Lynn bola vystrašená, ale chcela tam byť. O týždeň prišli znova a sadli si bližšie k oltáru. Tretiu nedelu sedeli už celkom vpred. Lynn pozorne prežívala modlitby a spev a ovládol ju taký pokoj, že necítila vlastné dýchanie. Keď sa začala bohoslužba obety, slzy jej stekali po tvári. V tej chvíli spoznala, čo pre ňu znamená Eucharistia a prečo je svätá omša centrom života veriaceho človeka. Keď sa svätá omša skončila, povedala Frankovi, že sa chce stať katolíčkou a chce o tom rozprávať s kňazom. Ešte v tom týždni hovorili s duchovným otcom o krste pre ich deti, o pobirmovaní Franka a o katechume-náte – Lynninej príprave na krst.

Každú nedelu chodievali na svätú omšu a oveľa viac sa venovali svojim deťom. Spôsobilo to zmenu aj v manželstve. Frank a Lynn sa stali voči sebe milšími a bližšími.

1. júla 1982 Lynn bola pokrstená, ich rodina sa stala aktívne veriacou. Lynn končí svoj list takto: „*Nás pribeh sa začal žiadostou o krst. Chceme podakovať duchovnému otcovi, ktorý dokázal povedať nie, pretože to nás priviedlo k tomu, čím sme teraz. Spoznali sme, že sviatost znamená zomrieť a povstať k novému životu s Kristom, k životu, ktorý sa zakladá na viere, spoločenstve veriacich a hlbokej láske k Bohu. A to sa s nami stalo.*“

PRE RODIČOV KONKRÉTNE KROKY

- Na znak toho, že sme sa pri krste stali Božím dieťaťom a získali nový život, si môžeme každý mesiac v deň svojho krstu vykonať svätú spoved. Tak, ako sme pri krste zomreli hriechu, tak chceme od tohto dňa začínať vždy znova s pomocou Božej milosti premáhať seba a víťaziť nad hriechom.
- Viete, v ktorom kostole ste prijali krst? Ak ste tam už dávnejšie neboli, nájdite si čas navštíviť tento Boží chrám, ak je to možné.

• Pomodlite sa tento mesiac častejšie za kňaza, ktorý vám udelil sviatosť krstu, za krstných rodičov a za všetkých svedkov vášho krstu.

- Prečítajte si úryvok z Pavlovho Listu Kolosanom 3, 1-17 a porozprávajte sa o jeho význame. Pavol nás povzbudzuje: „Oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokorу, miernosť a trpežnosť.“
- Vydávajte vo svojom okolí svedectvo o dare sviatosti krstu. Porozprávajte napríklad niekomu o tom, prečo je krst dôležitý a čo to pre teba znamená, že si pokrstený.

UŽITOČNÉ LINKY NA PREHĽBENIE TÉMY

Katechizmus Katolíckej cirkvi:

<https://dkc.kbs.sk/dkc.php?in=kkc1212>

Katechézy o sviatostiach:

<https://www.youtube.com/@Katechezy>

3MK - 3 minúty katechizmu:

https://www.youtube.com/watch?v=_gfwSqeIUBA&t=2s

Prevzaté z oficiálnej stránky Biskupstva Rožňava www.burv.sk

PREDSTAVUJEME FARSKÉ SPOLOČENSTVÁ VO FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Ružencové bratstvo



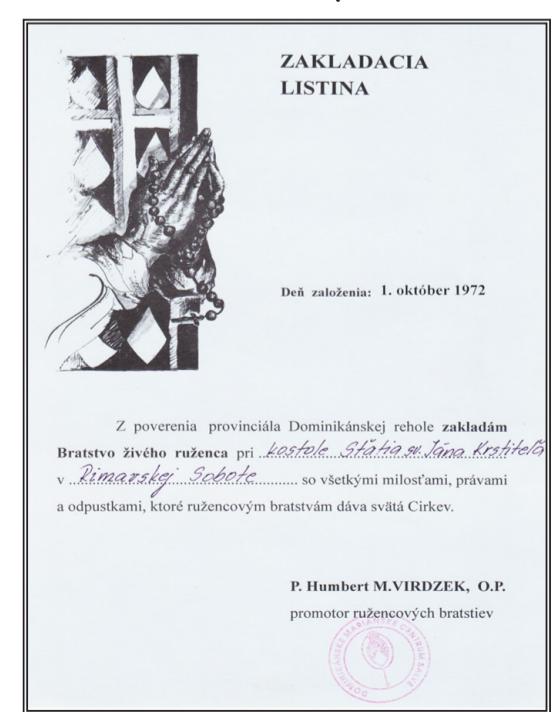
Ruženec je najrozšírenejšou individuálnou, ale aj kolektívou modlitbou rímskokatolíckej cirkvi. Modlitba ruženca vznikala takmer 6 storočí. Modlili sa ho mnísi v kláštoroch. Základy dnešného ruženca položil dominikán Alain de la Roche. Pôvod ruženca sa pripisuje sv. Dominikovi Guzmánovi.

Ruženec s 15 tajomstvami ustanovil pápež Pius V. v roku 1569. Poslednú zmenu urobil v roku 2002 pápež Ján Pavol II., ktorý pridal ruženec svetla. Ruženec sa modlili celé rodiny a prechádzal z generácie na generáciu. Boli to hlavne mamy, staré mamy, ktoré viedli svoje deti od útleho detstva k modlitbe ruženca v radosti, ale aj v smútku a starosti. Ruženec bol súčasťou každodenného života. V 16. storočí má pôvod aj sviatok Ružencovej Panny Márie. Vtedy Európu ohrozeni mohamedánski Turci. 7. 10. 1571 katolícke vojsko zvíťazilo v bitke pri Lepante. Pápež Pius V. vyzval celý katolícky svet na modlitbu sv. ruženca.

Sám sa zhromaždil s kardinálmi v bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme, kde sa modlili za víťazstvo.

V Rimavskej Sobote bol sv. ruženec slovenských veriacich a maďarských veriacich. Pamäťame si horliteľky pani Marekovú a Machyniakovú. Kántorka Elenka Gáberová – Dolinková založila 1. 10. 1972 mládežnícky ruženec. V septembri 1974 sa stáhovala do Vysokých Tatier a tak navrhla, aby som od októbra 1974 prevzal vedenie mládežníckeho ruženca. A tak týždeň po našej svadbe som sa 6. 10. 1974 stal horliteľom mládežníckeho ruženca. Po nežnej revolúcii na jeseň 1989 pani Machyniaková zo zdravotných dôvodov už nemohla vykonávať funkciu horliteľky, preto mi odovzdala zoznam členov ruženca. Vzniklo teda jedno ružencové bratstvo slovenských veriacich, ktorého horliteľom som doteraz.

V súčasnosti máme v Rimavskej Sobote 12 ruží živého ruženca, z toho 1 ružu tvorí detský ruženec, založený 7. 10. 2018.





Modlitba posvätného ruženca v našej farnosti

Púť po stopách Sv. Charbela – Libanon 2023

Pochválený buď Ježiš Kristus!

V dňoch od 22. do 28. marca 2023 sme my, ctiteľia svätého Charbela z Rimavskej Soboty a Lučenca, pod duchovným vedením nášho duchovného otca vsdp. Rastislava Poláka a ďalších piatich kňazov putovali do Libanu. Cestovali sme za veľkým divotvorcom, svätcom, kňazom, ktorý je známy po celom svete a ktorý je veľmi aktívny vo vyprosovaní Božích milostí.

Sv. Charbel Makhlouf patril k rádu maronitov a hoci 23 rokov svojho života prežil v samote, neustále oslovuje a príťahuje ľudí, pútnikov z celého sveta, ktorí prichádzajú do Annay, kde je jeho neporušené telo. Jeho sviatok si priopomíname 24. júla. Na jeho príhovor sa udialo a stále deje množstvo zázrakov uzdravenia tela i duše. Nie nadarmo sa o tomto svätom hovorí zázrak Libanu. Toto miesto si získalo aj označenie Lurdy Blízkeho východu.

Navštívili sme rodný dom sv. Charbela, ktorý sa narodil 8. mája 1828 v malom horskom mestečku Bekaa Kafra, 140 km na sever od Bejrútu, ako piate dieťa chudobných roľníkov. Svoje prvé rehoľné sľuby zložil 1. novembra 1853 a prijal rehoľné meno Charbel. Po sedemnástich rokoch života v rehoľnom spoločenstve dostal povolenie presta-hovať sa do pustovne svätých Petra a Pavla, aby sa v úplnej mlčanlivosti a ešte prísnejšom umŕtvovali, úplne zjednotil s Kristom. Denne slávil svätú omšu a jeho najobľúbenejšou modlitbou bola práve adorácia pred najsvätejšou Eucharistiou. Zomrel na Štedrý deň v roku 1898 počas adorácie pred Oltárnom sviatostou. Navštívili sme aj jeho hrob v Annay, ortodoxnú katedrálu sv. Pavla, tiež 10 metrovú majestátnu vežu Libanonskej patrónky Panny Márie v Harisse.

Ružencové bratstvá na Slovensku spravuje Dominikánske mariánske centrum SALVE v Košiciach. Vydané boli Stanovy ružencových bratstiev. Dominikáni v Košiciach vydávajú každý mesiac časopis RUŽENEC, ktorý aj my odoberáme v počte trinásť kusov. Tiež organizujú duchovné cvičenia.

Na záver chcem pozvať aj ďalších veriacich, aby sa zapojili do živého ružencového bratstva. Záväzok je modliť sa denne 1 desiatok ruženca. Modlitba sv. ruženca je veľkou silou do každodenného života. Každú prvú nedelu obetujeme sv. omšu za živých a zomrelých členov ružencového bratstva.

Cyril Žolnír – horliteľ



Koniec údolia Kadisha, v pozadí lyžiarske stredisko tesne pod ním sa nachádza aj prírodná rezervácia Bcharrreh - les Božích cédrov.

V Libanone sú pochovaní aj ďalší svätí tejto krajiny, napr: sv. Maron a Hardiny, blahoslavený Štefan a tiež učiteľ sv. Charbela, Nimatullah Kassaba. Navštívili sme kostol sv. Rafky, ktorú vďaka zázrakom na jej príhovor u Boha volajú aj kvet Libanu. Nahliadli sme aj do biblických miest Sidónu a Týru v jaskyni Maghducha, v ktorej čakala Panna Mária na Ježiša, keď kázal v Sidóne. V blízkosti jaskyne bola postavená katedrála a vysoká veža, na ktorej sa týci bronzová socha Panny Márie. Navštívili sme tiež kláštor der Mar Antonios Kozhaya so slávnou jaskyňou sv. Antonína a najstarším tlačiarenským listom na Prednom Východe. Boží dotyk sme precítili a zažili aj pri stretnutiach s ľuďmi, vďaka ktorým sme si pripomenuli, že Bohu nič nie je nemožné...

Bola to veľmi požehnaná a milosťami naplnená púť, vďaka ktorej sme sa utvrdili vo svojej viere v Boha a prehľbili sme si úctu k najväčšiemu divotvorcovi našich čias sv. Charbelovi. Púť bola ukončená svätoomšou a požehnaním náboženských predmetov.

Chválime ťa, Pane a ďakujeme Ti za všetko, čo si pre nás pripravil, lebo to od Teba vyprosil pre nás, veľký svätý pustovník, svätý Charbel.

Marta Hrablayová

Na zamyslenie...

V tomto čísle na tému:

KRÁSNE MYŠLIENKY Z „TVÁREKNIHY“

Tentokrát som zvolila trochu netradičný obsah rubriky a namiesto takého kvázi blogu vám ponúkam citáty z „tváreknihy“. Že neviete, čo je to „tvárekniha“? No dobре, tak z rôznych facebookových skupín som povyberala múdrosti, ktoré pohladia na srdci, stoja za zamyslenie, alebo len tak jednoducho potešia, vylúdia na tvári úsmev, ale možno aj slzičku v oku. Ved’ aj so sociálnymi sieťami je to ako s ohňom – dobrý sluha, zlý pán; keď im bezhlavo prepadneme, je to zlé, keď ich dokážeme užitočne využívať, môžu nám byť nápomocné:

Je smutné, že mobily držíme viac, ako ruku toho, koho milujeme!

Čo skrývam vo svojom srdci? Moje spomienky, moje emócie, krásne chvíle strávené s blízkymi, ale aj mnoho utrpenia, sĺz a sklamaní. Nebudem nič mazat, pretože všetko je mojou súčasťou, či to bolo lepšie alebo horšie, urobilo ma to takou, akou som dnes.

Existuje láska, ktorú nemôžeš vidieť, ani sa jej dotknúť, ale môžeš ju cítiť: je to Božia láska.

Tancuj, ako by t'a nikto nevidel, miluj, akoby t'a nikto nezranil, spievaj, ako keby t'a nikto nepočul a ži, ako by si mal zajtra umriet!

Občas musíme prejsť aj t'ažším obdobím, aby sme nabrali lepší smer života.

Čím viac vedomostí, tým menšie ego. Čím menej vedomostí, tým väčšie ego. (Albert Einstein)

Bože prosím vždy stoj pri mne, keď z rúk život sa mi vymkne, bud’ pri každom mojom čine, nech sa nerozhodnem chybne. Či zakaždým, keď zlo vznikne, anjel strážny si to všimne, so svätou rukou ma zdvihne, a bolest zlých skutkov zmizne.

Iba silní ľudia dokážu mlčať, keď potrebujú kričať.

O tom, kto sme, nerozhoduje vzdelanie, bohatstvo, vzhľad alebo talent, ale spôsob, ako sa správame k ostatným ľuďom.

Pokial’ to, čo sa má povedať, nie je ani pravdivé, ani dobré, ani užitočné, je lepšie mlčať (Sokrates)

VÝCHOVA DETÍ NIE JE V PRÍKAZOCH, ALE V PRÍKLADOCH.

Prečo už nedokážem ľuďom veriť? Lebo som sa naučila, že len málo ľudí sa skutočne zaujíma o to, ako sa mi naozaj darí. A ten zvyšok potrebuje len niečo, o čom by mohol klebetiť.

Ked’ vyrábaš zbrane, musíš vytvárať vojny. Ked’ vyrábaš lieky, musíš vytvárať choroby. Ked’ požičiavaš peniaze, musíš vytvárať dlh. Ked’ vytváraš klamstvo, potrebuješ novinárov. Ked’ potrebuješ ľudí, čo ti budú zobať z ruky, musíš ich vyhľadovať...

Vitajte v 21 storočí:

Ked’ sex je zdarma, ale láska vzácna,
Ked’ pizza dorazí rýchlejšie ako sanitka,
Ked’ je strata telefónu bolestivejšia,
ako strata dôstojnosti,
Ked’ oblečenie určuje hodnotu človeka,
Ked’ vernosť a pravé priateľstvo už nie je v móde,
Ked’ peniaze znamenajú slobodu,

spravodlivosť a rovnosť.

Vitajte v čiernej dobe, keď klamstvo je móda,
zrada je dobrá a úprimnosť je vada.

Ked’ dostaneš, čo chceš, je to Boží dar. Ked’ nedostaneš, čo chceš, je to Božia ochrana.

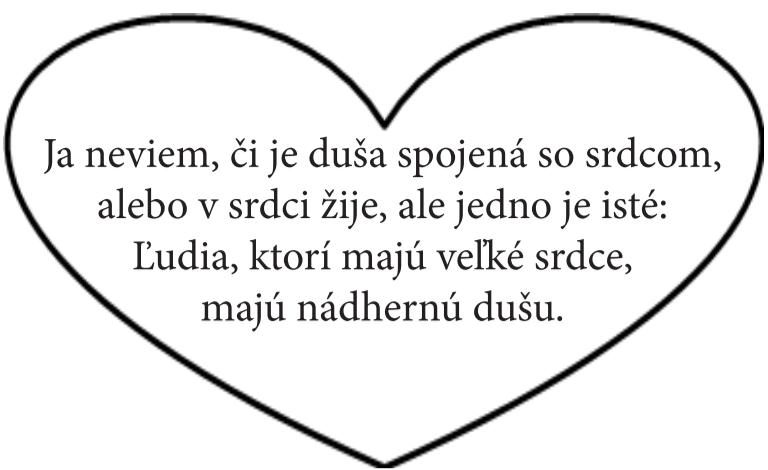
Ludia si myslia, že láska patrí len k mladosti. Je to omyl. Láska patrí k životu!

Kamošovi zablokovali na tri týždne FB. Je šťastný, hrá sa s deťmi. Vraj ani nevedel, že už má tri...

Ked’ niekoho stratíš, začne ti chýbať aj to,
čo si na ňom neznášal.

Prestaň hovoriť, že nemáš čas. V živote máš čas na všetko na čo si ho urobíš.

NIKY NEZABUDNI NA RUKY, KTORÉ ŤA VYCHOVALI.



Ja neviem, či je duša spojená so srdcom,
alebo v srdci žije, ale jedno je isté:
Ľudia, ktorí majú veľké srdce,
majú nádhernú dušu.

Cestu, ktorú máš za sebou, už nenapraviš, ale cestu,
ktorú máš pred sebou ešte môžeš urobiť krajšou...

*Ked' zomriete, ľudia plačú a prosia, aby ste vrátili,
ale niekedy, ked' ste tu, ani neukážu, že sa o vás zaujímajú...*

Nádej – to je obruč, ktorá nedovolí srdcu, aby puklo.

**KAMARÁT VIDÍ TO, ŽE NAVONOK SA USMIEVAŠ...
ALE PRIATEĽ VIDÍ AJ SLZY TVOJHO SRDCA...**

Sme ako knihy, väčšina ľudí vidí len náš obal, menšina číta iba úvod, veľa ľudí verí kritikom. Len mälokto pozná náš obsah.

Nikdy neuvidíš krásu pred sebou, pokial budeš myšlienkami stále v minulosti...

**»Naučil som sa Dávať nie preto, že by som mal veľa...
ale preto, že viem, aké to je nemať nič...«**

Aby ste pochopili lásku svojich rodičov, musíte sami vychovať deti... až potom zistíte, čoho všetkého sa rodičia báli a vám sa to zdalo smiešne...

*Najťažšie sa človeku vstáva z pádu vtedy,
ked' zistí, že na zem ho zrazil niekto,
o kom si myslel,
že ho bude držať nad vodou...*

**Váž si svoj ŽIVOT, je to jediný DAR,
ktorý nemôžeš dostať dvakrát...**

**Byť šťastný neznamená, že je všetko perfektné.
Znamená to, že si sa rozhodol tešiť sa zo života
aj napriek všetkým jeho nedokonalostiam.**

**Ak vás niekto pustí k sebe tak blízko,
že cítite vôňu jeho duše –
dýchajte zhlboka.**

**Požehnaj náš domov Pane a všetkých,
ktorí k nám zavítajú.
Nech sa tu stretávame, aby sme sa milovali,
smiali, modlili sa.**

Jeden z najväčších Božích darov
sú nevyslyšané modlitby.

**Len keď budeme mať odvahu preskúmať temnotu,
objavíme nekonečnú silu nášho svetla.**

**BOH NIKDY NEPOVEDAL, ŽE CESTA BUDE ĽAHKÁ,
ALE POVEDAL, ŽE PRÍCHOD BUDE STÁŤ ZA TO!**

**Zdroj: FB stránky
Spracovala: Alena Perželová**

Modlitba, či návšteva kostola, tiež nám neraz robí veľké ťažkosti. Počas roka máme toľko výhovoriek prečo nemôžeme prísť na sv. omšu a to nielen v týždni ale často krát aj v nedeľu. Sú prázdniny, čas dovolenie, oddychu a stav v kostole sa nemení. Deti, ktoré počas roka sú tak vyťažené nemajú čas ani počas prázdnin prísť na sv. omšu. Ale sme my dospelí pre nich vzorom v tejto duchovnej aktivite? Nájdeme si čas prísť na sv. omšu počas našej dovolenky, volna? Našli sme si čas zúčastniť sa púte na nejakom pútnickom mieste počas odpustovej slávnosti či už na Levoči, Bôrke či Úhornej? Ved' nie všetci cestujeme k moru či kdesi preč. Koľkí sme doma a trávime čas nejakou prácou okolo domu alebo len vylihaním pred televízorom? Aký príklad dávame našim deťom? Nestačí len konštatovanie, že tie dnešné deti sú hrozné, veľmi zlé. Áno neraz sú také. Ale aké majú v nás vzory?

Stretávam sa s konštatovaním, že domovy dôchodcov sú plné, treba dlho čakať na umiestnenie. Ak si nenájdeme čas pre naše deti, ak im nebudem venovať dostatok času a ak ich nebudem viesť k viere a láske k Bohu a k sebe navzájom, budeme v budúcnosti čakať na poradie do domova dôchodcov ešte dlhšie. Sú prípady, kedy sa nemá kto postarať o starých ľudí a povieme, že tam im bude lepšie, lebo majú celodennú starostlivosť. Ale verte, že moja skúsenosť z návštev v domove dôchodcov ma o tom nepresvedčuje, že by títo starci dali prednosť domovu dôchodcov pred tým svojim alebo domovom svojich detí.

Sú prázdniny, čas oddychu. Využíme ho nie na leňosenie, ale ozaj na aktívny oddych, ktorý pomôže nášmu telu ale predovšetkým našej duši. Nech je čas odpočinku osožný pre budovanie našich vzťahov a utvrdzovanie našich rodín, aby sa Ježišova láska stala viditeľnou a hmatateľnou v tomto svete skrize nás. Aby bolo vidno, že veriť v Boha nie je prežitkom, ale potrebou a nevyhnutnosťou aj v dnešnej modernej dobe.

Rastislav Polák, dekan - farár

BIBLICKÝ ZEMEPIS

V tomto čísle Hlasu Srdca pokračujeme v našom miniseriáli o biblickom vodstve a navštívime Genezaretské jazero. Oficiálny názov je však Tiberiadské jazero, leží na severe Izraela pri Golanských výšinách, je najväčším izraelským sladkovodným jazerom a zároveň najnižšie položeným sladkovodným jazerom na svete, keďže leží 212 metrov pod úrovňou svetového oceánu. Jeho rozloha je 166 km² a maximálna hĺbka je 43 m. Je 21 km dlhé a 13 km široké. Dnes je najdôležitejším zdrojom pitnej vody Izraela. Voda má v tejto časti sveta cenu nad zlato. Jazero dlhodobo vysychalo, ale v rokoch 2019 a 2020 boli zrážky natoľko výdatné, že sa po 25 rokoch naplnilo po okraj.



Galilejské jazero

Jazero má mnoho názvov. Mnohí ho nazývajú Galilejské more, podľa územia Galilea, v ktorom sa nachádza, ale v skutočnosti morom nie je. Najčastejšie ho však Izraelčania volajú Kineret. Tento názov pramení zrejme z tvaru jazera, pretože v hebrejčine slovo „kinor“ znamená harfa, lýra či citara, a práve takýto je obrys jazera. Pomenovanie Kineret však mohlo dostať aj podľa rovnomenného opevneného mesta, ktoré kedysi ležalo na západnom brehu jazera. Zo Svätého Písma ho poznáme pod označením Genezaretské jazero a pomenovanie mohlo vzniknúť podľa malej úrodnej pláne Genezaret, ale tiež pogrécením slova kineret. Názov Tiberiadské jazero je v preklade arabským označením vodnej plochy Buchairet Tabarija.



Galilejské jazero

Pre nás kresťanov je to miesto Ježišových zázrakov. Je úzko späté s verejným účinkovaním Pána Ježiša. Tu povolal svojich najmilších apoštolov Šimona, Petra, Jakuba, Jána, tu predniesol učenie o Oltárnej sviatosti – hovoril, že je „Chlieb života“, uzdravil mnohých chorých, rozmnožil ryby a nasýtil 5 000 ľudí, utíšil vlnobitie, chodil po hladine jazera, poslal démonov do svín... Tu sa nachádza malická dedinka Tabgha, v ktorej nájdeme Kostol rozmnoženia rýb a chleba – ako pripomienku jedného z najvýznamnejších Ježišových zázrakov, na ktorom sa zhodujú všetky štyri evanjeliá. Ježiš mal dlhú kázeň k davu, ktorý medzitým poriadne vyhladol. Na nasýtenie 4 000 ľudí boli k dispozícii len dve ryby a päť bochníkov chleba. Ježiš im požehnal –



Tabgha – Kostol rozmnoženia rýb a chleba

a nikto z poslucháčov neostal hladný. Nad kostolom so známou byzantskou mozaikou (s vyobrazením dvoch rýb a košíka s chlebom) sa čnie Hora blahoslavenstiev, kde podľa tradície, Ježiš vyrieckol kľúčové posolstvá (tzv. blahoslavenstvá). Tie sa stali základom kresťanskej etiky a „nadstavbou“ Desatora. Obe miesta lákajú k odpočinku mnohých pútnikov a ľudia z rôznych kútov sveta tu svorne spievajú nábožné piesne alebo si nahlas čítajú úryvky z biblie, prípadne ich kňaz slúži omšu pod holým nebom. Aj pre neveriacich toto miesto ponúka silný spirituálny zážitok.

Len pár metrov môžeme objaviť ďalšie posvätné miesto – Kostol Petrovho primátu – miesto, kde mal Ježiš darovať svätému Petrovi pomyselnú vládu nad cirkvou a Peter sa tak stal prvým pápežom katolíckej cirkvi. Postavili ho z čierneho bazaltu a nad jeho telom sa dvíha kostolná veža pripomínanúca maják. Vo vnútri spočíva masívny kameň známy pod názvom Mensa Christi.

(fotografia na ďalšej strane vľavo hore)

Južná strana Genezaretského jazera je iná ako všetky ostatné. Práve tu sa totiž z jazera zrodí rieka Jordán, ktorá si odtiaľto razí cestu až k brehom Mŕtveho mora.



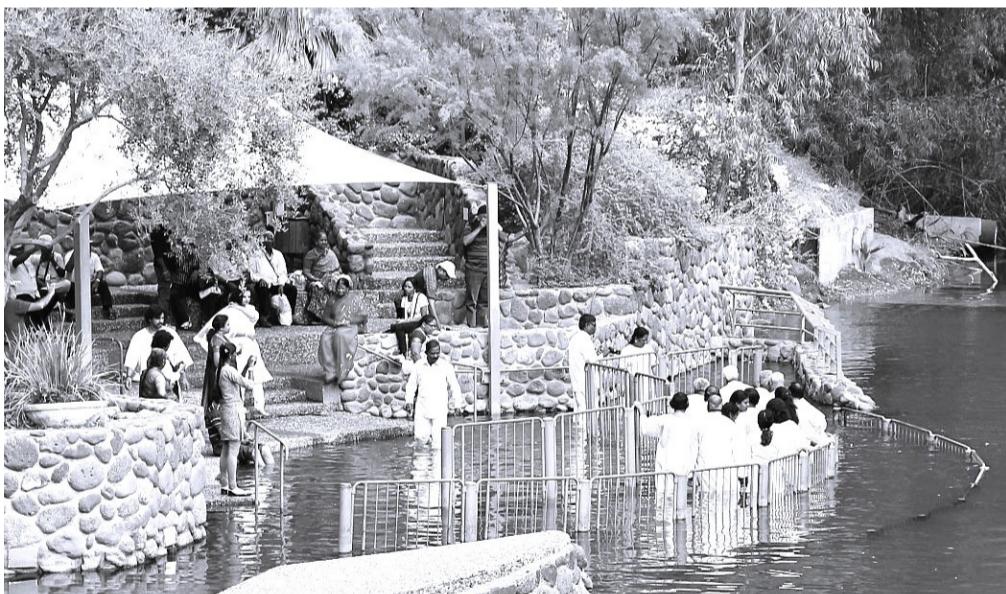
Tabgha - Kostol Petrovho primátu



Tverja - Tiberias

Tu nachádzame jedno z najvýznamnejších pútnických kresťanských miest - Jardenit. Ľudia ho poznajú ako miesto, kam sa môžu prísť nechať pokrstiť a mnohí to stále využívajú. Ročne sem príde obnoviť svoj krstný sľub alebo sa nechať pokrstiť takmer pol milióna veriacich. Na obvodových stenách baptistéria nájdeme tabule s biblickými textami v rôznych svetových jazykoch. Podľa kresťanskej tradície sa za miesto Kristovho krstu nepovažuje Jardenit, ale Betánia nedaleko Mŕtveho mora, no počas konfliktov v 20. storočí bola často odrezaná od bezpečného sveta a tak sa v roku 1981 rozhodli vybudovať Jardenit, aby sa ľuďom neodoprela možnosť krstu v posvätej rieke.

Jazero je historickou rybárskou lokalitou, ryby sa tu lovia už viac ako dvetisíc rokov. Teplé vody jazera poskytujú



Jardenit - krstenie v rieke Jordán

domov mnohým druhom rýb, z ktorých asi najkultovejšou a najslávnejšou je tilapia – známa ako ryba sv. Petra. Ako prišla k tomuto príhodnému menu? Podľa Biblie sa pýtali vyberači daní z Chrámu sv. Petra, či Ježiš zaplatil daň. Keď sa Peter na to opýtal Krista, ten mu povedal, aby šiel k jazieru, hodil návnadu, a prvá ryba, ktorú vytiahne, bude mať v ústach mincu, ktorou zaplatí požadovanú daň.

Bohužiaľ, za dve tisíc rokov sa ekologické pomery v oblasti Galilej oproti biblickým časom výrazne zmenili. Už budlo vody, pribudlo znečistenie, neúmerne sa zvýšil tlak na lov cenenej tilapie. V roku 2010 museli tamojšie úrady prijať tvrdé opatrenia v nádeji, že populácia týchto rýb sa spamäta.

V okolí jazera sa dnes darí extenzívemu poľnohospodárstvu (hospodárenie, ktoré si vyžaduje veľké výmery poľnohospodárskej pôdy) a našli by sme tu pestovateľov bavlny, banánov či ďatlí. V oblasti prekvítá čulý cestovný ruch. Celé Galilejské jazero je oblúbenou rekreačnou oblasťou. Mnohé historické a duchovné miesta v okolí jazera, najmä jeho hlavné mesto Tiberias, každoročne navštívia milióny domácich a zahraničných turistov. Tiberias je historický názov dnešného mesta Tverja, ktoré patrí k štyrom najsvätejším miestam judaizmu, dnes je vyhľadávaným letoviskom.

Alena Perželová

*A opäť vám prinášame niečo
z pera mladého umelca vo farnosti:*

Tajomstvo vo vnútri srdca

Tajomstvo je v nás,
ametyst plný krás.
Je také nepoznané,
je ich viac.
Ostatné už nepoznáme.
Moje tajomstvo len,
svojim blízkym povedať chcem.
To, čo v srdci mám,
vo svojom vnútri pestujem to sám.
Omámený dnešným svetom,
pripravený zmeniť kvetom
môjho srdca koľko ľudí viem.

Filip Kántor

To fakt? To naozaj?



Milí naši čitatelia, pripravili sme pre vás novú pravidelnú minirubriku, v ktorej vám vždy ponúkneme niečo, čo sa udialo v kresťanskom svete, čo nás „šokovalo“ v dobrom či zlom, čomu sa neprestávame čudovať, o čom by ste mali vedieť aj vy a stojí to minimálne za povšimnutie:

V sobotu 10. júna 2023 sa v Bardejove uskutočnil dúhový pochod. Ako hrdo informovali organizátori, stalo sa tak v tomto meste po prvýkrát. A nielenže si hned dovolili zavádzat verejnosť, ale dokonca v propagačných materiáloch umiestnili dúhovú vlajku na dominantu mesta – Baziliku svätého Egídia!

Veľmi zaujímavé bolo, že podujatie sa pripravovalo niekoľko mesiacov, ale verejnosc' sa o ňom dozvedela len pár dní vopred. Organizátori nezabudli zverejniť, že chcú z pochodu Pride Bardejov spraviť každoročnú tradíciu a zmeniť „bigotné názory obyvateľov mesta“. (!) Organizátori mali, samozrejme, pravdu – ich podujatie sa stretlo s veľkým pohoršením obyvateľov, ktorí sa rozhodli ukázať svoj nesúhlas a v kostoloch po celom Bardejove v čase pochodu prebiehali modlitby a adorácie. Zarážajúci je postoj predstaviteľov mesta, ani nie tak, že dali súhlas na zhromaždenie, ale že symbolikou LGBTQ atď... inak krásneho prírodného úkazu, akým je dúha..., dovolili nasvietiť Boží chrám. V propagačnom materiáli k pochodu doslova žiari Bazilika svätého Egídia, nasvietená v dúhových farbách. Minimálne v tomto prípade by sa od vedenia mesta očakávalo, že zaクロčí a nedovolí, aby sa aspoň katolícka národná pamiatka z 13. storočia zneužívala na podporu LGBT ideológie.

*Zdroj: Slovenský dohovor za rodinu
Spracovala: Alena Perželová*



? Vy sa pýtate - Hlas srdca odpovedá !

Máte nezodpovedané otázky, týkajúce sa našej viery, liturgie, Svätého písma, sviatostí a pod.? Chceli by ste sa niečo „k veci“ spýtať našich duchovných otcov ?

Žiadnený problém, práve pre Vás je totiž určená naša pravidelná rubrika: „Vy sa pýtate - Hlas srdca odpovedá“.

Pesničky, ktoré v JKS nenájdete:

V tomto čísle prinášame pieseň k úcte sv. Cyrila a Metoda, ktorí priniesli na naše územie dedičstvo dedičstiev:

Ó, BOŽE DARCA DAROV

1. Ó, Bože, darca darov, obdaruj nás,
keď oltár sme my, Kristus, obeť a kňaz.
Nech Tvoja láska našu rozhrieva zas
a zmení tak život náš.

**Ref: /: Náš národ ctí teba pod Tatrami,
zachovaj a chráň ho pred hrozbami!
Cyril a Metod Ďa priniesli k nám,
dedičstvo, vieri nám chráň. :/**

2. Od predkov našich cez nás sláva Ti bud',
v nás cez potomkov našich sláva Ti bud'.
Sláva Ti za to, Bože, sláva Ti bud',
že tvoríš nás v nový ľud.

3. Otec, Syn, v DUCHU lásky Boh jeden ste -
a viera nás dvíha k vám, preto prosme:
nech vieri v Boha národ náš mocnie v nás -
a jednota v láske zas. Ref:

4. Prácu rúk našich k chlebu pridávame,
utrpenie zas k vinu primiešame.
Keď chlieb a víno v Krista premení kňaz,
Boh s Kristom prijme aj nás. Ref:

Napíšte nám svoje otázky na mailovú adresu *casopishlascrdca@gmail.com* alebo nechajte v obálke v sakristii nášho kostola; odpoveď zistíme a uverejníme v najbližšom vydaní Hlasu srdca. Na Vaše otázky odpovedá vsdp. Rastislav Polák dekan - farár.

V aktuálnom vydaní odpovedáme na nasledovné otázky:
Bohuznámy: „Som slobodná, mám priateľa, ktorý je od roku 2010 vdovcom, chodíme spolu viac ako rok. Obidvaja sme rímskokatolíckeho vyznania. Chcem sa spýtať, či priateľ môže chodiť na spoved, ak nie, aké podmienky musí splniť, aby mohol prijať sviatost zmierenia?“

(pokračovanie článku na ďalšej strane v dolnej časti)

ODKAZ Z FATIMY JE DNEŠ VYSOKO AKTUÁLNY

V roku 1917 v Európe zúrila vojna, ktorá ničila životy. Tu zaznelo slovo – meno FATIMA.

Nikto nevedel, kde to je, čo to je – ani znalci dejín a zemepisu dovtedy nevedeli nič o FATIME. Nikto ani len netušil, ako FATIMA ovplyvní dianie v Európe.



Vítanie putovnej sochy Panny Márie v roku 1994

Dnes je FATIMA známa po celom svete. Vtedy to bola malá dedinka v Portugalsku – 190 km od Lisabonu. Prvé zjavenie bolo 13. mája 1917 – keď traja jednoduchí pastierikovia páslí ovce v časti Cova da Iria. Deti nevedeli čítať, písat, ale napriek tomu boli veľmi zbožné a denne sa modlili ruženec. Odrazu zbadali blesk z jasného slnečného neba. Veľmi prelaknuté hnali svoje ovečky domov. No od úžasu takmer onemeli, keď len niekoľko krokov od nich zažiarilo nad dubom nad slnko jasnejšie svetlo – vyžarovala ho krásna mladá pani. Poprosila ich, aby ešte päť krát po sebe v tú istú hodinu prišli na toto miesto vždy trinásteho každého mesiaca. Slúbila im potom, že im povie, kto je a čo od nich žiada.

HS: Z otázky je ľahko porozumieť, či ste iba priatelia alebo spolu bývate. Ak sa iba stretávate ako priatelia, to znamená chodíte spolu na výlety, trávite spolu čas, ale bývate každý oddelene, tak obaja môžete pristupovať k sviatosti zmierenia.

Ak však spolu tvoríte párs a bývate v jednej domácnosti, pred vonkajším svetom pôsobíte ako manželia, tvoríte konkubinát, čo je manželské spolužitie bez sobáša, pritom vám nič nebráni v tom, aby ste uzavorili sviatostné manželstvo. V takomto prípade ani jeden z vás nemôžete pristupovať k sviatosti zmierenia až dovtedy, dokiaľ váš vzťah nepovýšite na sviatostné manželstvo.

Chýr o udalosti sa šíril bleskovo. Zjavenia boli od júna do októbra 2017, každý mesiac, vždy trináste. Pri poslednom zjavení im prezradila: Som Kráľovná ruženca. Chcem, aby sa na tomto mieste postavila kaplnka a potom sa vojna skončí, vojaci sa vrátia domov. Chcem, aby sa ľudia polepšili a vyprosovali odpustenie pre hriešnikov. Nech už neurážajú Pána.

O týchto zjaveniach sa napísalo veľa kníh a svedectiev, natočilo veľa filmov. Z FATIMY sa stalo známe pútnické miesto.

No po 106 rokoch od zjavení opäť zúri v Európe vojna, ľudia umierajú na frontových líniach a urážky nášho Pána sa dejú denno-denne a stupňujú sa. Zdá sa, že ľudia sa nepoučili. Milostivá socha Fatimskej Panny Márie putuje po svete, aby priporúkala svoj slub.

V Rimavskej Sobote sa zastavila 13. 5. 1994, kedy sme konali aj celonočnú adoráciu v našom farskom kostole.

Tento rok 12. mája sme mali dekanátny modlitbový večer Fatimskej Panny Márie so sv. ružencom, sv. omšou a adoráciou. Veriaci u nás i po celom svete prosili Pannu Máriu o pomoc, o ukončenie vojen, ochranu rodín a vyprosovali rôzne milosti.

Nepoškvrnenému Srdu Panny Márie zverovali a zasväcovali budúcnosť našej planéty v 3. tisícročí, aby sme mohli vydávať svedectvo o Ukrížovanom a Vzkriesenom Kristovi.

Katarína Žolnírová



„Už v detstve vkladá Boh do srdc

ideál pravdy a dobra:

v tom spočíva pravá

a večná mladosť ducha!

Tí, čo napriek prehrám a sklamaniam

zostanú verní tomuto ideálu,

zostávajú stále mladí,

i keď sa miňajú roky ich života.“

sv. Ján Pavol II

Milí naši čitatelia, v Hlase Srdca sme pre vás pripravili novú rubriku „Životopisy svätých v kocke“ a počnúc týmto číslom Hlasu Srdca vám budeme predstavovať životy svätých, o ktorých počúvate, o ktorých čítate. Sú pre nás „obyčajných smrteľníkov“ určite veľkou inšpiráciou. Mnohí žili svätým životom prakticky už v útľom veku, ale veľa z nich prešlo trňistou a dokonca možno veľmi hriešnou, nedokonalou cestou, kým sa obrátili a stali sa z nich svätí. Okrem toho, mnohí z nás si robia veľké plány a dávajú si záväzky, že budú viac čítať o svätých, no voľného času akosi stále nie je nazvyš. A práve tým je venovaná táto nová rubrika, ktorej cieľom je priblížiť najdôležitejšie životné momenty svätic a svätcov, uctievanych katolíckou cirkvou.

V aktuálnom čísle:

Svätá Bernadeta

Prečo teraz práve svätá Bernadeta?



Tentokrát sme si francúzsku reholníčku a vizionárku vybrali v kontexte na rubriku Pútnické miesta v minulom číslе, v ktorej sme sa venovali svetoznámym Lurdom, s ktorými je život svätej Bernadety neoddeliteľne spojený.

Nuž teda, kto bola svätá Bernadeta?

Marie-Bernarde Soubirousová, ako znelo občianske meno svätej, sa narodila 7. januára 1844 na juhu Francúzska, v Lurdoch, vo veľmi chudobnej rodine mlynára Františka a jeho manželky Lujzy ako najstaršie z deviatich detí. Meno Bernadeta bola prezývka, ktorú jej dali priatelia. Bernadeta nevedela dobre po francúzsky. Po francúzsky sa začala učiť až vo veku 13 rokov kvôli častým chorobám a tomu, že bola slabou žiačkou. Nevedela dobre čítať, ani písat. Jej rodným



jazykom bola okcitánčina, ktorá bola jazykom používaným miestnym ľudom v tom čase, dnes je už používaná v menšej miere. Bernadeta sice od útleho veku trpela mnohými vážnymi ochoreniami (astma, tuberkulóza plúc, nádor na pravom kolene, zažívacie problémy, smrť na choleru unikla len o vlások ako batôla), ale od malička sa vyznačovala neobyčajne vrúcnou zbožnosťou.

11. februára 1858 sa so svojou sestrou Antoinettou a kamarátkou Jeanne Abadie vybrala do lesa zbierať drevo na kúrenie. Chorľavá Bernadeta nevládala a zaostala za nimi. Vtom začula silný vietor, veľmi sa zlakla, keď videla, že napriek vetru sa nič nehýbe. Prechádzala práve okolo jaskyne Massabielle, keď zbadala, že ruža, ktorá rástla v prirodzenom výklenku jaskynky, sa však hýbala. Z tohto výklenku vyšlo oslnjujúce svetlo a zjavila sa v ňom biela postava - krásna pani, oblečená v bielom, v ruke držala ruženec. Toto bolo prvé z 18 zjavení, zaujímavostou je, že jej sestra a kamarátka nič nevideli, zjavenie sa ukázalo len Bernadete.

14. februára po nedeľnej svätej omši sa Bernadeta so sestrou Máriou a zopár ďalšími dievčatami vrátili k jaskynke. Bernadeta hned padla na kolenná tvrdiac, že znova vidí aquero (tak

nazývala Zjavenie, „aquero“ v okcitánčine znamená „to“) a upadla do tranzu. Keď jedno z dievčat polialo výklenok svätenou vodou a druhé dievča hodilo kameňom, ktorý sa roztriestil na zemi, zjavenie zmizlo. Počas ďalšieho zjavenia, 18. februára, aquero Bernadetu požiadalo, aby sa každý deň po štrnásť dní vracala k jaskynke. Toto obdobie takmer každodenných zjavení sa stalo známym ako la Quinzaine sacrée – „sväte štrnásťdnie“. Najprv boli Bernadetini rodičia, zvlášť jej matka, zmätení a pokúšali sa jej zakázať ísť. Zjavenie sa Bernadete nepredstavilo do sedmnásteho zjavenia. Tí obyvatelia mesta, ktorí Bernadete verili, však usuzovali, že Bernadeta vidí Pannu Máriu napriek tomu, že ona sama to nikdy netvrdila a stále pre zjavenie používala výraz aquero. Popisovala ho ako dámu v bielom závoji, s modrým opaskom a so žltými ružami na chodidlách – opis zhodný s „opisom ktorejkoľvek sochy Panny Márie v kostoloch“. Bernadetino rozprávanie o zjaveniach spôsobilo medzi ľuďmi senzáciu, ktorá ich rozdelila v názore, či hovorí pravdu alebo nie. Niektorí si mysleli, že má mentálnu chorobu a požadovali, aby bola umiestnená do ústavu. Obsah Bernadetiných zjavení bol jednoduchý a bol zameraný na potrebu modlitby a pokánia.

25. februára od tej zjavenie požadovalo, aby „pila vodu z prameňa, aby sa v ňom umyla a jedla bylinky, ktoré tam rástli“ ako skutok pokánia. Na prekvapenie všetkých tu na druhý deň tiekla voda, ktorá už nebola znečistená od blata, ale čistá.

2. marca po trinástrom zo zjavení, Bernadeta povedala rodine, že dama (ako neskôr Bernadeta začala označovať zjavenie) ju požiadala, aby „bola postavená kaplnka a usporiadana procesia“.

Počas 16. zjavenia 25. marca, ktoré trvalo vyše hodinu, sa Bernadeta znova spýtala dámy na jej meno, ale ona sa len usmiala. Otázku zopakovala tri razy, keď konečne zaznela odpoved

v gaskónskej okcitánčine: „Ja som Nepoškvrnené počatie.“

Niektoľ ľudia, ktorí sa s ňou po zjaveniach rozprávali, tvrdili, že je jednoducho zmýšľajúca. Bernadeta žiadala miestne úrady o vybudovanie kaplnky podľa žiadosti Panny Márie. Netušila, že ju čaká odmietanie, dokonca jej odporcovia sa pokúšali zavrieť aj vodný prameň. Ale napriek prísnym vypočúvaniam cirkevnými predstaviteľmi a francúzskymi úradníkmi stále trvala na tej istej verzii udalostí. Chýr o zázračnej vode sa však dostal až k manželke cisára Napoleona III. – Eugénii, ktorá stavbu kaplnky podporila.

3. júna 1858 pristúpila Bernadeta ako štrnástročná k prvému svätému prijímaniu. Deň nato barón Oscar Massy vydal rozkaz na uväznenie Bernadety, proti tomu však rázne vystúpil miestny farár Dominique Peyramale. V roku 1860 išla do školy Milosrdných sestier z Nevers (francúzske mesto asi 260 kilometrov južne od Paríža, leží na sútoku riek Loira a Niévre a od Lúrd je vzdialené viac ako 700 kilometrov), kde sa naučila čítať a písat. Na konci marca 1862, už po uznaní zjavení biskupom, Bernadeta ochorela na zápal plúc, až 28. apríla prijala sviatosť pomazania chorých. Z choroby však náhle ozdravela.

Biskup Laurence 19. mája 1866 posvätil 5 oltárov v Massabiellskej jaskynke a slúžil tam aj svätú omšu. Rovnako aj 21. mája, keď sa na nej uprostred davu zúčastnila aj Bernadeta.

Bernadete sa nepáčila pozornosť, ktorá sa na ňu sústredovala, keď ju odvádzali od jej dennej práce a kládli jej mnoho otázok. Raz sa jej jedna mníška spýtala, či nezápasí s pýchou, keď si Matka Božia vybrala práve ju. A jej odpoved?: „Ako by som mohla? Panna Mária si ma vybrala, pretože som najviac ignorantská.“ Pôvodne chcela vstúpiť do rádu karmelitánok, ale podlomené zdravie jej zabránilo vstúpiť do akejkoľvek prísne kontemplatívnej rehole. Nakoniec sa v roku 1865 rozhodla podať žiadosť o prijatie do rádu Milosrdných sestier

z Nevers. 3. júla sa posledný raz modlila pri jaskynke a na ďalší deň po rozlúčke s rodičmi odcestovala do kláštora. 29. júla 1866 spolu s ďalšími 42 kandidátkami prijala rehoľný habit postulantky. Jej novicmajsterkou sa stala sestra Mária Terézia Vazou. Už čoskoro po začiatku noviciátu, 14. augusta, vážne ochorela, až sa jej stav 25. októbra zhoršil natol'ko, že znova prijala posledné pomazanie a povolili jej predčasne zložiť prvé sľuby.

8. decembra 1866 sa konala prvá procesia k lurskej jaskynke. V ten istý deň tiež zomrela Bernadetina matka a stav Bernadety sa zlepšil, až úplne ozdravela. 30. októbra 1867 zložila jednoduché rehoľné sľuby. Pri slávnostnom rozdeľovaní úloh pre sestry, na ktorom sa zúčastnil aj biskup, sestre Márii Bernarde neurčili žiadnu úlohu a reakcia predstavenej na biskupovu otázku bola, že nie je dobrá na nič. Biskup vtedy sestre Márii Bernarde povedal: „Dcéra moja, ja vám dávam za úlohu modliť sa!“

Bernadeta strávila zvyšok svojho krátkeho života v kláštore ako asistentka v ošetrovni; od jesene 1871 do júna 1873 bola hlavnou ošetrovateľkou. Stala sa tiež sakristiánkou zanechajúc po sebe nádherné vyšívané vzory na liturgickom oblečení. Jej spomienky dokazujú jej skromnosť a obetavého ducha. Raz na otázku o zjaveniach odpovedala: „Svätá Panna ma použila tak, ako sa používa metla. Keď je práca hotová, metla sa odloží znova za dvere.“

Neskôr sa nakazila tuberkulózou kosti v pravom kolene. Sledovala vývoj Lúrd ako pútnického miesta, keďže tam stále žila, ale nebola prítomná na posvätení Baziliky Nepoškvrneného počatia Panny Márie v roku 1876. 22. septembra 1878 zložila večné sľuby. Niekoľko mesiacov pred smrťou sa nemohla zúčastňovať na aktívnom živote v kláštore. Choroba sa jej stále zhoršovala, až 28. marca 1879 znova prijala sviatosť zmierenia a sviatosť pomazania chorých.

Zomrela na následky dlhotrva-

júcej choroby 16. apríla 1879, na veľkonočnú stredu vo veku 35 rokov počas modlitby ruženca. Krátko pred smrťou ju navštívili zástupcovia tarbeského a neverského biskupstva, ktorým na ich výzvu posledný raz slávnostne potvrdila pravosť zjavení. Na smrteľnej posteli, ako trpela na rôzne bolesti, pamätajúc na žiadosť Panny Márie o „pokánie, pokánie, pokánie“, vyhlásila: „Toto všetko je dobré pre nebo!“ Jej posledné slová boli: „Svätá Mária, Matka Božia, pros za mňa! Úbohú hriešnicu, úbohú hriešnicu“. Bernadetino telo bolo pochované v konvente Saint-Gildart v Nevers.

Biskup neverský Gauthey telo Bernadety exhumoval 22. septembra 1909 za prítomnosti osôb ustanovených postulátorom (osoba, overená zhromažďovaním podkladov k beatifikačnému procesu) kauzy Bernadetinej beatifikácie, dvoch lekárov a rehoľných sestier z komunity. Prítomní tvrdili, že aj keď krucifix v jej ruke a jej ruženec boli zoxidované, jej telo bolo neporušené – uchránené od rozkladu. Toto bol jeden zo zázrakov, na základe ktorých bola svätorečená. Jej telo umyli a preobliekli pred pochovaním do novej dvojitej truhly.

Cirkev Bernadetino telo exhumovala druhý raz 3. apríla 1919. Lekár, ktorý telo exhumoval, poznal: „Telo bolo prakticky zmumifikované, pokryté trochou plesne a badateľnou vrstvou solí, ktoré sa javili ako soli vápnika. Koža na niektorých miestach zmizla, ale na väčšine tela bola stále prítomná.“

V roku 1925 dala Cirkev telo exhumovať po tretí raz. Odobrali z neho relikvie, ktoré poslali do Ríma. Bol vytvorený dôkladný odtlačok Bernadetinej tváre, na základe ktorého a za pomoci ďalších fotografií mohli vyhotoviť voskovú masku, ktorú mohli položiť na jej tvár. Tiež bol vytvorený odtlačok Bernadetiných rúk pre vytvorenie voskovej formy kopírujúcej tvar jej rúk, ktorá sa na ne neskôr položila. Pozostatky boli umiestnené v zlatom a krištáľovom reliktérii v Kaplnke svätej Bernadety v Nevers.

Čo sa dialo potom?

Bernadeta bola vyhlásená za bla-hoslavenú v roku 1925 a kanonizovaná v roku 1933 pápežom Piom XI.. Lurdy sa stali jedným z hlavných pútnických miest na svete, kde sa stretávajú pútnici z celého sveta, aby sa tam modli a prosili za uzdravenie. Deň prvého zjavenia Panny Márie svätej Bernadete v Lurdoch – 11. február – sa slávi ako deň spomienky Panny Márie Lurdskej, ale tiež aj ako Svetový deň chorých.

A na záver... krásne myšlienky z duchovného záveta svätej Bernadety:

- ✓ „Za biedu, v akej žili matka a otec, za to, že sa nám nič nedarilo, za úpadok mlyna, za to, že som musela strážiť deti, pásť ovce, za stálu únavu...Ti, Ježiš, ďakujem...“
- ✓ „Ďakujem Ti, môj Bože za prokurátora, za komisárov, za policajtov i za tvrdé slová otca Peyramala... za dni, v ktorých si, Mária, prichádzala, i za tie, keď si neprišla – nikdy Ti dostatočne nepodakujem – až v raji...“
- ✓ „...ale aj za utŕženú facku, za výsmech, za urážky, za tých, ktorí ma obviňovali z podvodu, za lži, a zlomyseľnosti, za tých, ktorí ma obviňovali z toho, že chcem byť zaujímavá...Ti, Matka ďakujem...“
- ✓ „....za pravopis, ktorý som nikdy neovládala, za to, že som nikdy nemala dobrú pamäť, za svoju neznalosť a za svoju hlúpost Ti ďakujem...“
- ✓ „Ďakujem Ti, lebo keby bolo na Zemi hlúpejšie a neznalejšie dieťa, vybraťa by si si to dieťa...“
- ✓ „Za to, že moja matka umrela tak ďaleko, za bolest, ktorú som cítila, keď ma môj otec namiesto toho, aby objal svoju malú Bernadetu, ma oslovil ,setra Mária Bernarda,... Ti, Ježiš, ďakujem“
- ✓ „Ďakujem Ti zo srdca, ktoré si mi dal, také jemné a citlivé a naplnil ma smútkom...za to, že matka predstavená prehlásila, že sa na nič nehodím...za jej sarkaz-
- ✓ „Ďakujem Ti, že som bola tou Bernadetou, ktorej sa vyhrážali väzením, pretože som videla, Matka, Teba...tú Bernadetu takú úbohú a zbytočnú, že keď ju videli, hovorili si; To má byť ona?;, Bernadetu, ktorú si ľudia obzerali ako vzácne zviera.“
- ✓ „Za to poľutovania hodné, hnijúce telo, ktoré si mi dal... za túto chorobu, páliacu ako oheň, za moje spráchnivené kosti, za potenie a horúčku, za tupé i ostré bolesti...Ti, Ježišu, ďakujem...“
- ✓ „I za túto dušu, ktorú si mi dal, za púšť duchovnej vyprahnutosti, za Tvoju nočnú tmu a Tvoje blesky, za Tvoje mlčanie a Tvoje hromy, za všetko.“
- ✓ „Za Teba – aj keď si tu bol, aj keď si sa vzdialil...ďakujem Ti, Ježišu.“



Spracovala: Alena Perželová

Milí naši čitatelia, v druhom čísle časopisu *Hlas Srdca* v roku 2023 začíname v rámci potuliek po internete nový seriál, zamierený na úvahy o siedmich hlavných hriechoch podľa učenia rímskokatolíckej cirkvi.

1. pýcha (lat.: *superbia*)
2. lakovstvo (lat.: *avaritia*)
3. závist' (lat.: *invidia*)
4. hnev (lat.: *ira*)
5. smilstvo (lat.: *luxuria*)
6. obžerstvo (lat.: *gula*)
7. lenivosť (lat.: *acedia*)

Zdrojom článkov je slovenský kresťanský portál www.svetlosveta.sk. Autorom článkov je *John Fulton Sheen*, už nežijúci americký rímskokatolícky arcibiskup a známy televízny a rozhlasový kazateľ, o ktorom sme si už na stránkach nášho časopisu písali.

SEDEM HLAVNÝCH HRIECHOV

ČASŤ I. PÝCHA

„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27,46)

Štvrté slovo na kríži povedal Ježiš Kristus s cielom odčiniť hriech pýchy. Pýcha je nezriadená láska k vlastnej výnimočnosti a to jednak k vlastnému telu a jednak k dokonalosti vlastnej mysele. Pýcha je aj nedovolená rozkoš, ktorú dosahujeme tým, že odmietame uznať podriadenosť k autorite.

Egoizmus je prevtelená pýcha. Zvýrazňuje svoju dôležitosť a stáva sa svetom pre seba samého. *Pred každým padnutím do hriechu, nájdeš ako prvú pýchu.*

Pýcha sa prejavuje rôznymi formami. Pýchu poznáme vo forme ateizmu, čo je popretie našej závislosti na Bohu, našom Stvoriteľovi. Pýchu poznáme v podobe intelektuálnej

Príde pýcha, príde aj hanba,
múdrost' sa však zdržiava u skromných.

Príslovia 11:2



namyslenosti, kedy si človek myslí, že môže do všetkého rozprávať, pričom vlastný názor považuje za najprínosnejší a akúsi konečnú pravdu. Spoločnou črtou pyšných ľudí je ich priam až neuveriteľná nedotknuteľnosť. Pýcha je aj povrchnosť, kedy posudzujeme druhých na základe oblečenia, prízvuku a veľkosti bankového účtu. Pýchou je aj snobstvo, teda akýsi pocit nadradenosťi voči druhým. Tento druh ľudí zvykne na adresu druhých hovoriť: „nemajú náš sociálny status“.

Hnacou silou pýchy je povýšenosť, ktorá pestuje v človeku neustálu túžbu po získaní honorov, pozícii a vzdávaní neustálej úcty, uznania a to aj nad rámec vlastných schopností.

Pýcha spôsobila pád satana a tretiny anjelov z neba. Pre nás ľudí je jediným účinným liekom na samovelebenie to, že sa budeme samoponižovať. „*Veru, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň.*“ (Mk 10,15)

Pre hriech popularity sa Ježiš nechal vystrieľať na drevo kríža a počúval výsmech na adresu svojho údajného Božstva. Pre hriech snobstva sa nechal ukrižovať v spoločnosti zlodejov. Pre hriech bohatstva nemal Ježiš ani vlastný hrob. Pre hriech tela sa nechal strýzniť. Pre hriech túžby po vplyvných priateľoch ho zapreli aj najbližší apoštoli a nepriznali sa k nemu ani tí, čo ich uzdravoval. Pre hriech túžby po moci sa stal slabým a opusteným. Pre tých, ktorí v živote odmietnu Boha a vieru, Ježiša opúšťa aj Boh otec na kríži, kedy vyslovuje najbolestivejšie slová svojho pozemského života: „*Bože môj,*

Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27,46).

Ekonomická hodnota ľudského tela z pohľadu vyťaženia z neho chemických prvkov a látok je menej ako 2 doláre. Duchovne je však človek hodný viac ako celý vesmír. Je pomerne jednoduché porozumieť tomu, prečo Boh odporuje pyšným. V človeku, ktorý si totiž myslí, že všetkému rozumie, nezostáva žiadnen priestor pre uvedomenie si, že niečomu nerozumie. V takomto prípade nie je priestor ani pre Božie napomenutie, Božie slovo a akceptovanie učiteľského úradu jeho Svätej Cirkvi.

Ak je duša naplnená vlastným egom, nie je v nej priestor pre Boha. Človek žije pod vlastným dojmom, že jeho práca má pre okolie oveľa väčší prínos, ako v skutočnosti má. Jediné, čo človek musí pre potlačenie pýchy urobiť, je vytvoriť vo svojom vnútri vákuum, považovať sa za nič. V tej chvíli zaplní takto vyprázdenú dušu nás Pán jeho silou a pravdou. Čím si menej o sebe myslíme, tým viac dobra bude me konáť. Tí, ktorí sa umenšia až na nulu, vytvoria priestor pre nekonečno. Naopak, tí, čo o sebe pyšne zmýšľajú a považujú seba samého za nekonečno, Boh ich ponechá s ich ničotou.

Najrýchlejšou cestou ako zo seba urobiť bôžika, je vzdialiť sa od Božej Cirkvi, ako prameňa Božích milostí potrebných pre spásu človeka. V tej chvíli sa pre Teba svätí stanú „hlupákmí“, „martýrmi“, „fanatikmi“, náboženstvo je pre „hlupákov“, spoved' je „výplod kňazov“, Eucharistia je „pohan-ským prežitkom“, nebo je „detinským výmyslom“ a Pravda sa stane „klamom“.

Pokora znamená, že chceme byť závislí na Bohu. Koľkokrát známi speváci, športovci, doktori, profesori verejne podčakujú Bohu za svoje talenty a dosiahnuté úspechy? Ďakovať znamená dokázať sa znížiť a uznati svoju podlžnosť. Z biblie vieme, že z 10 vyliečených na lepru sa vrátil späť podčakovať Ježišovi iba jeden. Ľudia, ktorí sa radi pochvália svojou prácou, radi ju dávajú na obdiv, ktorí čakajú uznanie a poklonu, budú v deň súdu počuť tie najsmutnejšie slová nášho Pána: „Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali, lebo nebudeťte mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 6,1).

Skutočne veľkí ľudia sú pokorní ľudia. Takýmto ľuďom sa môžete ke-

dykoľvek prihovoriť, majú pochopenie a sú milí. Skutočne bohatý muž nemá potrebu nosiť drahé, značkové oblečenie, aby svoje okolie očaril svojím bohatstvom. Potrebu prezentovať falošné pozlátko majú v skutočnosti chudobní. Tak isto je to aj s tými, ktorí nedisponujú múdrošťou. Cítia potrebu ohurovať svojimi vedomosťami okolie, rozprávajú stále o knihách, ktoré prečítali, na každú životnú situáciu majú príklad alebo citáciu. Skutočne vzdelaný človek nemá potrebu prezentovať na údiv svoje znalosti rovnako, ako svätý človek nepredvádzza svoju zbožnosť. Pokrytci však na svojom vonkajšom dojme aktívne pracujú.

To, že niekomu udelená pocta neprináleží, najjednoduchšie zistíte tak, keď si všimnete ako pri jej pre-

beraní pôzuje, ako mení farbu hlasu, ako berie ocenenie veľmi vážne, ako si užíva potlesk. Tieto pocty sú nad jeho schopnosť pokorne ich spracovať. Deje sa v tých prípadoch pravý opak – pocty menia ich nositeľov. V príbehu o Dávidovi a Goliášovi máme znázornenú konfrontáciu medzi pokorou a pýchou. Goliáš zožal poctu už pred samotnou bitkou. Vedel o svojich kvalitách, o svojej nadradenosťi. O svojej najmodernejšej výzbroji. Maličký pastierik Dávid je predobrazom nášho Pána. Toho Pána, ktorý zvíťazil nad hriechom pýchy pomocou piatich rán na kríži.

(nabudúce: Lakomstvo)

KONCERT ZUŠ LIPANY

Farským kostolom sv. Jána Krstiteľa v Rimavskej Sobote sa 28. 6. 2023 niesli prekrásne tóny akordeónového orchestra a jeho sólistov. Do nášho kostola zavítali žiaci ZUŠ Lipany pod vedením dirigentov: Miriam Žilková Timčová, ktorá akordeónový orchester založila v r. 2003 a ukrajinský dirigent Hennadij Zavhorodnij.

Bol to úžasný a radostný pohľad na množstvo hudobníkov v bielych košeliach rôzneho veku od najmladšieho 9 ročného až po skoro dospelákov, sediacich pred obetným stolom a pokojne čakajúcich na pokyny dirigentov.

Orchester má v súčasnosti 28 členov – akordeonisti, 1 basový akordeón, 2 hráčky na keyboard, 2 bicisti, 2 flautistky a 4 speváčky. Za dvadsať rokov svojej koncertnej činnosti pôsobil v mnohých mestách Slovenska na koncertoch verejných i interných, na rôznych festivaloch, plesoch a súťažiach.



Akordeónový orchester ZUŠ Lipany počas koncertu v našom farskom kostole

K najväčším úspechom patrí účasť na VI. Európskom festivale akordeónových orchestrov v Prahe v r. 2010, štvornásobné ocenenie, Hlavná cena – Zlaté pásmo, Cena poroty na Celoštátnom kole DIVERTIMENTO MUSICALE 2015 a Zlaté pásmo v roku 2017.

Hudba nás sprevádza na každom kroku života a ovplyvňuje našu osobnosť. Svedčia o tom aj naši muzikanti, ktorí sa raz do týždňa stretávajú na nácvikoch a zvyšujú svoju profesionalitu. Sú poriadne zohratá partia, ktorá

za 17 minút po skončení koncertu zbalila nástroje a kostol bol pripravený na sv. omšu. Aj mladí muzikanti rozšírili naše rady na sv. omši, čo nás domácich potešilo.

Do ďalšieho obdobia im prajeme veľa úspechov, aby svojim umením potešovali srdcia mnohých poslucháčov nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí v meste Pula v Chorvátsku, kam v blízkom období mieria ich kroky.

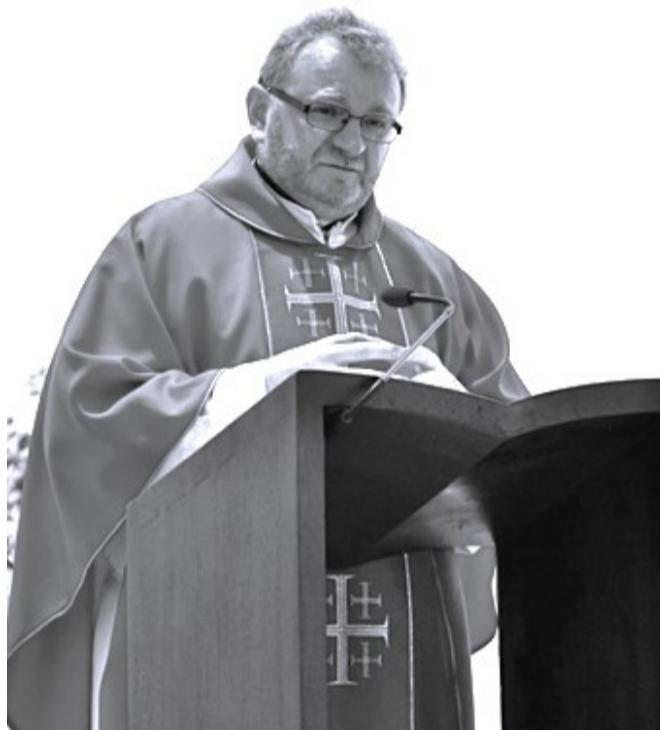
Katarína Žolnírová

Rozhovor pri káve s ...



... otcom Arturom

Vo vlaňajšom vianočnom číslle Hlasu Srdca sme vám priniesli informáciu o úžasnom projekte „Korunka za zomierajúcich“, ktorý sa čoraz viac dostáva do širokého povedomia veriacich. Ide o duchovné dielo, schválené rožňavským diecéznym biskupom Mons. Stanislavom Stolárikom ako apoštolské diecézne dielo Rožňavskej diecézy. V aktuálnom čísle sme si na kávu pozvali katolíckeho kňaza ThDr. Artura Ciepielskiego, PhD., administrátora Rímskokatolíckej farnosti v Tisovci, ktorý je iniciátorom a duchovným správcom celej myšlienky a porozprávali sme sa o význame „Korunky“, o tom ako to „funguje“:



HS: "Otec Artur, odkiaľ ste prišli do Rímskokatolíckej farnosti Tisovec?"

Do rožňavskej diecézy som prišiel pred piatimi rokmi z Bratislavskej arcidiecézy za účelom pomoci miestnej cirkvi z dôvodu nedostatku kňazov. Za miesto pôsobenia mi rožňavský otec biskup Stanislav Stolárik určil farnosť Tisovec, ktorá je veľmi špecifická, lebo je miestom narodenia Mons. Róberta Pobožného, apoštolského administrátora rožňavskej diecézy. Ako katolíci sme menšinou uprostred početnej komunity evanjelicko-augsburgského vyznania a nepokrstených, alebo nepraktizujúcich veriacich. Farnosť si

vyžaduje veľa modlitby a obety, ohlasovania evanjelia a osobného príkladu prežívania viery. A napriek tomu je prostredím úžasných ľudí, otvorených pre spoluprácu s Ježišom.

HS: Ako a kedy vznikol nápad alebo lepšie povedané myšlienka „Korunka za zomierajúcich“?

Za zomierajúcich som sa modlil už skôr, nakoľko je to súčasť spirituality a apoštolaždruženia apoštолов Božieho milosrdenstva Faustínum, ktorého som členom. Presnejšie idea vzniku diela Korunka bola ovocím mojej osobnej skúsenosti zomierania mojej blízkej príbuznej z rodiny. Modlitbový doprovod, ktorého som bol svedkom zo strany modliacich sa za zomierajúcich a samotná skutočnosť veľmi pokojnej smrti na slávnosť sv. Jozefa v roku 2017 ma ešte viac presvedčili o potrebe vzniku malého diela milosrdenstva, ktorým je „Korunka za zomierajúcich“. A od tohto roku, presnejšie od 1. novembra, začalo fungovať toto dielo. Po skúšobnej dobe a overení účinnosti diela a záujmu zo strany prihlásujúcich meno zomierajúcich ako aj ochotných modliť sa, dielo korunka bolo schválené rožňavským diecéznym biskupom Mons. Stanislavom Stolárikom 1. augusta 2019 ako apoštolské dielo Rožňavskej diecézy. Podľa vzoru diela, ktoré vzniklo v sanktuáriu Božieho milosrdenstva v Krakove - Lagievnikoch a ktoré spravujú sestry z Kongregácie Matky Božieho Milosrdenstva.

HS: Čo je duchovným posolstvom celého projektu?

Duchovným posolstvom diela je modlitebné sprevádzanie zomierajúceho človeka, ktorý prežíva najnáročnejšie chvíle svojho života. Desivá skutočnosť, že máme pre seba tak veľmi málo času je veľkým volaním zo strany tých, ktorí už sami sebe pomôcť nemôžu, aby sme ich nenechali osamote.

HS: Vysvetlite nám, prosím, dôležitosť modlitby za zomierajúcich?

Dôležitosť modlitby za zomierajúcich má svoj prameň v udalostiach a slovách Pána Ježiša, ktoré sv. sestra Faustína, apoštolka Božieho milosrdenstva, zapísala v svojom Denníčku. Ako čítame: „Dnes vošiel ku mne Pán a povedal: – *Dcéra moja, pomôž mi zachraňovať duše. Pôjdeš k zomierajúcemu hriešníkovi a budeš sa modliť korunku, a tým mu vyprosiš dôveru v moje milosrdenstvo, lebo už si zúfa.*“ (Den. 1797) Posledné chvíle človeka sú veľmi často spojené s veľkým bojovaním o ľudskú dušu. Tento duchovný zápas je veľmi náročný, a preto človek potrebuje pomoc, a ako sa presvedčujeme a nachádzame odpoveď v slovách sestry Faustíny, tou pomocou je práve modlitba: „Odrazu som sa ocitla v neznámom dome, kde zomieral starší človek v strašných mukách. Okolo posteľe bolo množstvo diablov a pláčuca rodina. Ked' som sa začala modliť, duchovia temnoty sa rozpŕchli so sykotom a vyhrážali sa mi. Tá duša sa upokojila a plná dôvery spočinula v Pánovi...“ (Den. 1798)

HS: Prečo práve „Korunka Božieho milosrdenstva“ a nie iná modlitba?

Ako odpoved' na túto otázku nech nám opäť poslúžia slová z denníčka sestry Faustíny, ktorej osobná skúsenosť sa pre nás stala hlavnou inšpiráciou vzniku diela a pomoci zomierajúcim. Sestra Faustína píše: „Ked' som vošla na chvíľu do kaplnky, Pán mi povedal: – *Dcéra moja, pomôž mi spasť istého zomierajúceho hriešnika, pomodli sa za neho korunku, ktorú som ťa naučil.* Ked' som sa začala modliť korunku, uzrela som toho zomierajúceho v strašných mukách a bojoch. Bránil ho anjel strážca, ale proti veľkej úbohosti tejto duše bol akoby bezmocný. Veľké množstvo satanov čakalo na túto dušu, ale ked' som sa modlila korunku, uzrela som Ježiša [v] takej podobe,

ako je namaľovaný na obraze. Lúče, ktoré vyšli z Ježišovho Srdca, obklopili chorého a temné mocnosti vydesené utiekli. Chorý posledný raz pokojne vydýchol. Keď som prišla k sebe, pochopila som, aká je táto korunka dôležitá pri zomierajúcich, ona zmierňuje Boží hnev.“ (Den. 1565) Tieto slová nás uistujú, že každý z nás môže niekomu pomôcť a zachrániť ho pre večný život práve tým, že sa s dôverou za neho pomodlíme korunku Božieho milosrdenstva.

HS: Kolko „členov“ má dnes celkovo Korunka?

V súčasnosti evidujeme okolo 1 400 zaregistrovaných osôb v službe modlitby prostredníctvom prihlásovacieho formulára na internetovej stránke www.korunkazazomierajucich.sk

HS: Ako to funguje po tej technickej stránke? Ste tak počítačovo zdatný, že si to spravujete sám, alebo máte nejakých IT administrátorov? Prebieha všetko automaticky? „Pridelenie “zomierajúceho, evidovanie späťnej SMS-ky aj čas, v akom bola zaslaná, pridelenie náhradného modliaceho sa a pod.?

Dielo korunky pôvodne fungovalo v manuálnom spôsobe obsluhy. Individuálne sa zapisovali mená zomierajúcich a posielali prihláseným osobám. Podobne prebiehala aj registrácia nových členov modlitby, čo bolo časovo veľmi náročné. Z dôvodu pribúdajúceho počtu mien sme začali hľadať riešenie pre automatizáciu diela. V súčasnosti všetky činnosti v diele ako napríklad prijatie mena, prenosanie mena zomierajúceho modliacim sa, zaevidovanie späťnej SMS-ky, vyhľadávanie voľného modliaceho sa prevádzkuje veľmi špecifická aplikácia, ktorú má na starosti organizačný tím diela a je odborne zastrešené IT administrátorom.

HS: Kedže pred nejakým časom som sa do projektu zapojila i ja, chcela by som Vám položiť pár otázok na základe vlastných doterajších skúseností.: Kolko ľudí sa v určitom čase modlí za konkrétnego zomierajúceho?

Čo sa deje, ak neodpoviem určenou SMS-kou v danom čase do 15 minút, resp. odpoviem napríklad do 30 minút – už moja modlitba nie je platná, zvyknem sa totižto pomodiť za dotyčného, aj keď to do 15 minút nestihнем?

Prijatí SMS správy s menom zomierajúceho rozpošle aplikácia jeho krstné meno piatim osobám v službe modlitby a očakáva na potvrdenie uistenia o modlitbe do 15 minút. V prípade, že aplikácia neobdrží potvrdenie, vyhľadáva ďalšie osoby zaregistrované v určitom časovom intervale. Preto posielanie potvrdenia „Amen“ je veľmi dôležité, tak pre aplikáciu, ktorá zabezpečuje počet rozposlaných SMS-iek s prosbou o modlitbu za konkrétnego zomierajúceho ako aj pre človeka, za ktorého sa modlíme. Vaša modlitba aj v neskoršom čase je veľmi osožná a netratí na svojej hodnote, ale musíme dodržiavať princíp fungovania dieľa pre pomoc zomierajúcim.

HS: Moja ďalšia otázka smeruje tak-povediac k „druhej strane“ – kedy, v akom momente je vhodné poslat meno zomierajúceho s prosbou o modlitbu? Vychádzam z takej osobnej situácie, a sice: priateľkina mama bola už na tom veľmi zle, prvýkrát som poslala SMS-ku s jej menom a prosbou o modlitby v decembri, potom v marci a pani nakoniec zomrela v apríli...

Prosbu o modlitbu v tvare „Meno“, len krstné meno, bez priezviska a iného textu je možné zaslať v ktoromkoľvek čase, akonáhle sa zhoršuje zdravotný stav človeka a má príznaky, že jeho život smeruje ku koncu. SMS správu je možné posieláť aj opakovane pri zhoršujúcom sa stave, a dokonca sa dá opakovať aj každý deň, keď agónia trvá dlhšie. Sú aj prípady, že v dôsledku modlitby sa stav človeka zlepší, lebo cielom modlitby nie je prosba o rýchlu smrť, ale o Božiu pomoc.

HS: Kolko SMS-iek s prosbou modlitby za zomierajúcich dostanete napr. v priebehu jedného týždňa? Evidujete nárast záujmu o „Korunku“ v medziročnom porovnaní?

Týždenne evidujeme 60 - 100 zomierajúcich. V prvých rokoch fungovania diela bolo mesačne nahlásených okolo 70 zomierajúcich a však v čase covidovej pandémie sme registrovali rapídny nárast aj do 400 zomierajúcich. V súčasnosti je to okolo 300 SMS správ mesačne. Nárast je spôsobený propagáciou diela na Slovensku, ale aj v zahraničí, zvlášť prostredníctvom slovenských zdravotníkov a opatrovateľov pôsobiacich v rôznych štátach. Podobne vzrástá aj počet členov v službe modlitby, v ktorom tiež registrujeme osoby zo zahraničia ako napríklad: Česká republika, Rakúsko, Maďarsko, Chorvátsko, USA, Cyprus či Francúzsko.

HS: Osobne, keď dostanem SMS-ku s prosbou o modlitbu za zomierajúceho, pristihnem sa pri tom, že nad tým dotyčným začнем rozmýšľať, kto to je, či je starý, mladý, aký bol jeho život, čo je dôvodom, že je na konci svojej pozemskej púte, atď., samozrejme sa to vo väčšine prípadov nedozviem. Vás sa chcem spýtať, poznáte alebo poznali ste niektorých zomierajúcich, za ktorých sa modlilo v rámci „Korunky“.

Väčšinou sa modlíme za anonymné osoby, no v ojedinelých prípadoch dosťavame rôznymi cestami informácie od nahlásujúcich osôb o zomierajúcom, a však nie je možné tieto informácie písť pri nahlásovaní mena.

HS: V súvislosti s predchádzajúcou otázkou mi napadlo, či dostávate aj spätnú väzbu, svedectvá od pozostalých ?

Spätná väzba od rodinných príslušníkov alebo známych zomierajúcich doručená do mailovej schránky je niekedy charakteristikou osoby, za ktorú sme sa modlili, prejavom vďačnosti za preukázanú pomoc či svedectvom o posledných chvíľach zomierajúceho. Tieto výjadenia sú potvrdením dôležitosti a účinnosti modlitby. Uistením o potrebe pomoci konkrétnej osobe, ktorá odchádza z tohto sveta.

HS: Na záver, z verejne dostupných informácií na internete som sa dozvedela, že máte blízko ku Kongregácii

Korunka za zomierajúcich



Pošli sms s menom zomierajúceho

0948 212 134

Bližšie informácie:
www.korunkazazomierajucich.sk

cestier Matky Božieho Milosrdensva. Prosím, priblížte nám trochu toto spoločenstvo.

Ako apoštol Božieho milosrdensva

prežívam moju osobnú, duchovnú formáciu, ktorá pramení zo svätého písma a zo spirituality svätej sestry Faustíny, ktorá bola členkou Kongregácie sestier Matky Božieho Milosrdensva a z toho vyplýva aj tá duchovná blízkosť. Osobitnou úlohou kongregácie je pomáhať spoločensky neprispôsobivým dievčatám a ženám, ktoré potrebujú hlbokú morálnu obnovu. Už v prvej polovici 20. storočia kongregácia rozšírila svoju apoštolskú činnosť na osoby, ktoré boli morálne ohrozené a potrebovali „morálnu podporu a kresťanské milosrdensvo“. Po druhej svetovej vojne čoraz viac prijímal aj charizmatickú misiu sv. sestry Faustíny, ktorá spočíva v ohlasovaní posolstva milosrdensva svetu. Dnes kongregácia spolupracuje s Božím milosrdensvom na diele spásy tým, že svetu ukazuje Božiu milosrdnú láska k človeku prostredníctvom svedec-

tva zasväteného života v duchu dôvery k Bohu a milosrdensva voči blíznym, prostredníctvom rôznych skutkov milosrdensva, slov a modlitieb.

Drahý otec Artur, chcem sa Vám v mene svojom, celej redakčnej rady farského časopisu Hlas Srdca z rímskokatolíckej farnosti Rimavská Sobota a rovnako v mene čitateľov nášho časopisu veľmi pekne podakovať za rozhovor. Želám Vám hojnosť Božích požehnaní, zdravie, radosť a vytrvalosť vo Vašom náročnom poslaní, konkrétnie aj pri ďalšom rozvoji tohto krásneho diela, akým Korunka za zomierajúcich určite je a najmä veľa, veľa modiacich sa za milosť pre odchádzajúce duše, ale aj veľa, veľa prosiacich za modlitbu pre ne.

Alena Perželová

POZVÁNKY NA PÚTE A PODUJATIA

Diecézna púť do Úhornej
za účasti Apoštolského nuncia
Mons. Nicola Girasoli

5. a 6. august 2023

20 rokov od návštevy
sv. Jána Pavla II.
v Rožňave

13. september 2023
(streda)

Pešia púť do Santiago
de Compostela k hrobu
sv. Jakuba a do Fatimy.

22.9. – 3.10.2023

Uzdravovanie prostredníctvom
sviatostí v kúpeľoch Číž.

Liečebno – duchovný pobyt
sprevádzaný teológom a kňazom
prof. Milošom Lichnerom, SJ.
19.9. – 23.9.2023



TRINITY
travel agency

Dominikánske nam. 6,
040 01 Košice
tel.: 055/6252820, 0910 645 333
info@cktrinity.sk

Púť farnosti **Rimavská Sobota**

do Izraela + Jordánska

Odlet z Košíc

termín zájazdu: 02.03.-09.03.2024

cena: 890,00 €

Zapisovať a informovať sa môžete
u pána dekana Rastislava Poláka

Festival mladých
MladiFest

Medžugorie

25. – 31. júl 2023

Púť Slovákov
do mariánskej svätyne
Szentkút

16. september 2023
(sobota)



Srdečne Vás pozývame
na odpust Škapuliarskeho spolku
Panny Márie Karmelskej v Bôrke,

15. a 16. júl 2023

*(bližšie informácie k uvedeným udalostiam budú zverejnené
na internetovej stránke a facebookovom profile našej farnosti)*

Všetkých Vás srdečne na všetky podujatia a púte srdečne pozývame ☺

Spracovali: Rastislav Polák a Jana Marcineková

ZO ŽIVOTA NAŠEJ FARNOSTI



Koncert Základnej umeleckej školy Lipany potešil milovníkov nielen vážnej hudby, ale aj poézie, ktorá bola súčasťou vystúpenia.



Na farskom úrade sa započala oprava zatekajúcej strechy.



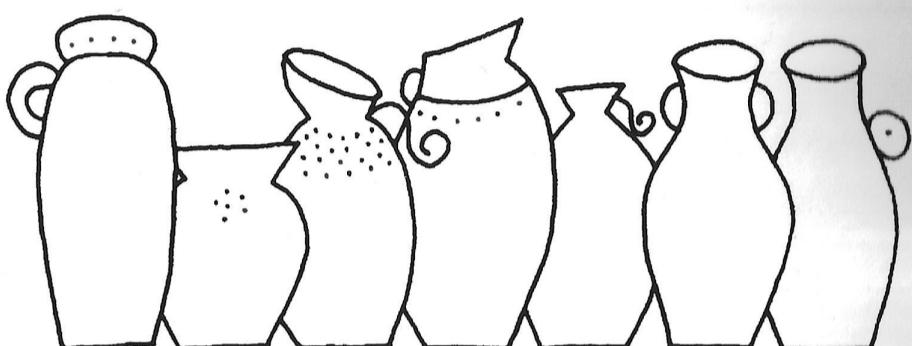
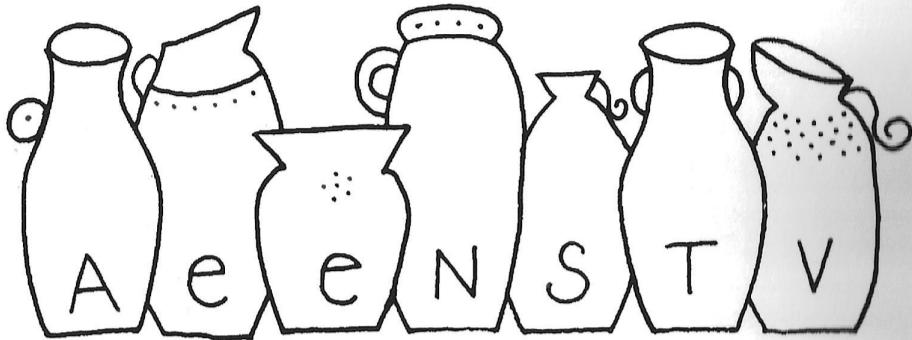
Súčasťou ukončenia školského roka bola ďakovná svätá omša, po ktorej čakal deti program spojený s občerstvením a cukrovou vatou.

ZÁZRAK V KÁNE GALILEJSKEJ

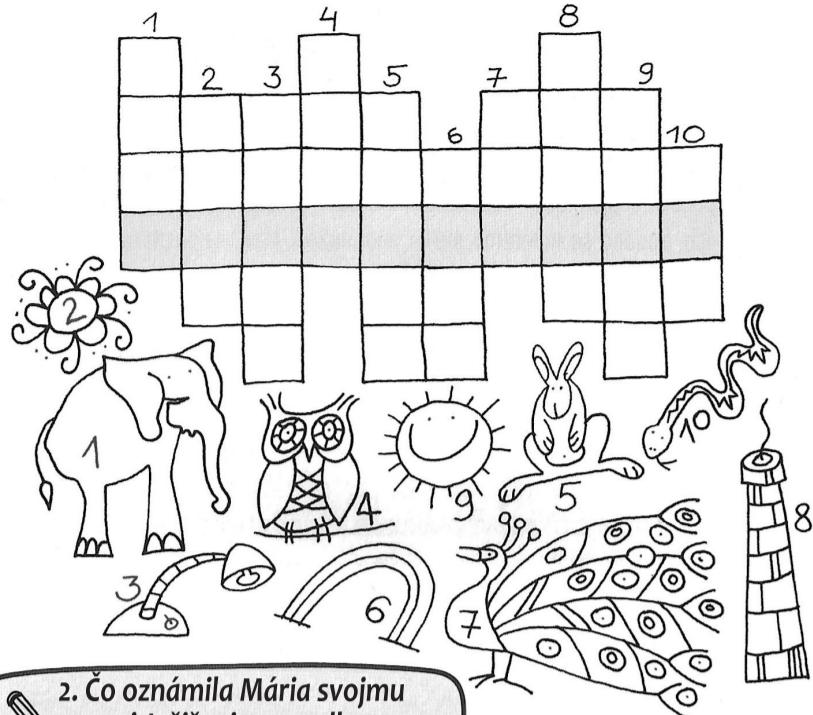
Ježiš bol so svojimi učeníkmi a matkou Máriou na svadbe v Káne Galilejskej. Mária si všimla, že sa svadobčanom minulo víno. Poprosila Ježiša o pomoc. Ten dal naplniť šest kamenných nádob vodou

Jn 2,1 – 12

a premenil ju na víno. Keď víno ochutnal starejší na svadbe, pochválil ženicha, že si to najlepšie víno nechal na koniec. Bol to prvý zo zázrakov, ktoré Ježiš počas svojho života urobil.



1. Pomôž pouklaďať sluhom nádoby tak, aby vzniklo slovo patriace na svadbu.



2. Čo oznamila Mária svojmu synovi Ježišovi na svadbe v Káne?

3. Vyškrtať slová v štvorsmerovke (smery →, ↑, ←, ↓). Žlava doprava od horných riadkov k spodným zapisuj zvyšné písmená a odhal' ukryté slovo.

E	C	E	R	V	L	S	O
G	A	P	E	T	E	R	N
R	J	A	B	L	K	O	E
E	A	V	R	V	Á	A	L
S'	Z	I	O	D	R	B	O
Á	T	Á	R	A	M	A	K
L	A	N	O	V	K	A	A
A	D	A	L	O	K	O	C

ČOKOLÁDA	PAVIÁN
EGREŠ	PETER
JABLKO	REBRO
KAMARÁT	ŠÁL
KOLENO	VRECE
LANOVKA	ZAJAC
LEKÁR	

3

Správne odpovede vhod'te do schránky časopisu *Hlas srdca*, umiestnenej v predsiene kostola **najneskôr do 30. augusta 2023**.

Troch správnych riešiteľov odmení pán dekan vecnou cenou počas sv. omše **Veni Sancte 4. septembra 2023** o 17:30 h.

VARÍME S MARTOU

Chystáte veľkú rodinnú oslavu? Napríklad krst nového člena rodiny? Prekvapte svojich blízkych vlastnoručne upečenou slávnostnou tortou svetového formátu. Ponúkame Vám štyri recepty na najznámejšie torty sveta aj s ich krátkou históriaou, pretože každé slávne jedlo má svoj príbeh:

SACHEROVA TORTA:

Pôvodný recept vytvoril v roku 1832 16-ročný cukrársky učenec Franz Sacher na dvore kniežaťa Metternicha, keď musel zastúpiť chorého šéfkuchára. Z Franza sa stal rovnako výborný šéfkuchár, ktorý istý čas pôsobil aj na Slovensku - v Želiezovciach, kde sa mu narodil syn Eduard. Ten vylepšil receptúru počas svojich učňovských rokov u dvorného cukrára Demela a pridal do torty čokoládovú glazúru a marhuľový lekvár. Takisto legendárne ako tento múčnik sú právne spory medzi Sacherom a Demelom o tom, kto vyrobil „originálnu“ Sacherovu tortu. Právna „bitka o tortu“ trvala od roku 1930 do 1965. Odvtedy existuje „Demelova Sache-

rova torta“ a „originálna Sacherova torta“. Aj keď tá pôvodná „Eduard-Sacher-Torte“ sa vyrába podľa prísne utajeného receptu a všade po svete sa dodáva v špeciálnej drevenej škatuli, podľa nasledovného rakúskeho receptu si ju môžete skúsiť aj sami:

Potrebujueme: na tortu:

40 g masla izbovej teploty
110 g práškového cukru
dužinu z vanilkového lusku
6 vaječných žltkov
6 vaječných bielkov
130 g čokolády na varenie
110 g kryštálového cukru
140 g hladkej múky
200 g marhuľového lekváru
maslo a múku na vymästenie
a vysypanie tortovej formy

na polevu:

200 g kryštálového cukru
125 ml vody
150 g čokolády na varenie
dobre vyšľahanú a vychladenú šľahačku

na servírovanie:

Postup: V nádobe zmiešame na krém mäkké maslo s práškovým cukrom a vanilkovou dužinou. Postupne primiešavame žltky a všetko vyšľaháme na hustú penovú masu. Čokoládu necháme roztopiť vo vodnom kúpeli a zamiešame. Bielka vyšľaháme na tuhý sneh, prisypávame kryštálový cukor a šľaháme ďalej dovtedy, kým sneh nie je veľmi tuhý a lesklý. Sneh pridáme do žltkovej masy, pridáme múku a všetko opatrne zmiešame varechou. Tortovú formu vyložíme papierom na pečenie a okraj formy vymastíme maslom a vysypeme múkou. Naplníme masou, uhladíme a pečieme v rúre predhriatej na 170 °C 55-60 minút. Prvých 10-15 minút necháme dvierka rúry pootvorené na šírku jedného prsta, potom zavrieme. (Torta je vtedy správne prepečená, keď pri ľahkom tlaku prstom pocíujete slabý odpor.) Tortu s formou vyklopíme na kuchynskú mriežku a necháme vychladnúť asi 20 minút. Potom stiahneme papier, otočíme tortu a necháme úplne vychladnúť vo forme, aby sa vyrovnali nerovnosti na povrchu. Vyberieme z formy a ostrým nožom prerežeme vodorovne napoly. Zľahka zohrejeme lekvár, vymiešame dohľadka, potrieme ním obidve polovice torty a znova spojíme. Dookola tiež potrieme lekvárom a necháme zaschnúť. Na polevu necháme povariť cukor s vodou asi 5-6 minút, potom necháme vychladnúť. Čokoládu roztopíme vo vodnom kúpeli a za stáleho miešania zmiešame s cukrovým roztokom, až kým nevznikne hustá hladká poleva. Vlažnú polevu naraz, t. j. jedným rýchlym pohybom, vylejeme na tortu a všade vyhladíme čo najmenej pohybmi. Necháme schnúť niekoľko hodín, až kým poleva úplne nestuhne. Nakrájame porcie a servírujeme so šľahačkou.

PAVLOVOVEJ TORTA:

Ked' ruská baletka a choreografička Anna Pavlovova vyrazila v roku 1926 na turné po Austrálii a Novom Zélande, pripravil na jej počest šéfkuchár hotela Wellington na Novom Zélande tortu, ktorá mala svoju ľahkosťou a nadýchanosťou pripomínať baletkinu sukňu – tutu, ktorá bola vyrobená zo svetlozeleného hodvábu. Práve preto ozdobil na záver túto úžasnú pochúťku plátkami kiwi. Dr. Andrew Paul Wood, spisovateľ a historik, však tvrdí, že torta bola objavená oveľa skôr, než uvádzajú oficiálne zdroje. Už okolo roku 1800 nemeckí pristávalci, ktorí prišli do amerického Wisconsinu so sebou priniesli recept na tzv. „Schaum Torte“ (penovú tortu), ktorá sa pripravovala obdobne ako neskôr slávna Pavlova. Nech už to bolo akokoľvek, jedno je isté - Pavlova je jedným z najlahodnejších dezertov, aké existujú a jej príprava nie je vôbec zložitá. Tých „pravých“ receptov a variácií je množstvo, my sme vybrali pre vás práve tento, ktorý sme v redakcii aj vyskúšali:

Potrebujem: na korpus:	6 vaječných bielkov + štipka soli 300 g práškového cukru 2 PL Solamylu 2 PL citrónovej šťavy 300 ml smotany na šľahanie (minimálne 33 %) 2 balíčky vanilkového cukru 150 g mascarpone 50 ml bieleho rumu (nemusí byť)
na krém:	



okrem toho:

čerstvé alebo odkvapkané mrazené ovocie (jahody, čučoriedky, maliny, mango, kiwi a pod.)

Postup: Z bielkov, štipky soli a 100 g práškového cukru vyšľaháme tuhý sneh. Do menšej misky dámē citrónovú šťavu a vymiešame ju so Solamylom. Do vyšľahaného snehu pridáme zbytok cukru, stále šľaháme ďalej a nakoniec pridáme citrón rozmiešaný so Solamylom. Na klasický plech položíme papier na pečenie a naň sformujeme striekou snehovú hmotu do tvaru menšieho kruhu. Ďalej boky kruhu stierkou povytahujeme do výšky od spodu do vrchu a tiež od stredu ku krajom. Torta pri pečení trocha sadne, tak aby nebola príliš nízka. Vložíme do rúry, pečieme - sušíme na 150 stupňov asi jednu hodinu, potom teplotu znížime na 100 stupňov a dopekáme ešte asi pol hodiny. Rúru vypneme a korpus v nej necháme ešte ďalšiu hodinu dosušiť, pootvoríme dvierka na rúre a dosušujeme ďalšiu hodinu. Korpus po vysušení môže navrchu popraskať, to však nie je na závadu, pretože prasklinky nám vytvoria dokonalý priestor na vyplnenie krémom. Krém pripravíme tak, že vyšľaháme mascarpone s bielym rumom a dvomi vanilkovými cukrami. Zvlášť ušľaháme šľahačkovú smotanu a opatrne primiešame do krému. Je nevyhnutné, aby všetky ingrediencie do krému mali rovnakú teplotu, najlepšie izbovú, v opačnom prípade hrozí, že sa nám krém zrazí. Krém navrstvíme do stredu vychladnutého korpusu a na záver naň poukladáme ovocie. Tortu nepodávame hned, ale necháme ju aspoň 4 hodiny v chladničke, aby sa nám krém s ovocím v torte pekne „usadili“ a studená chutí najlepšie.

RED VELVET (ČERVENÝ ZAMAT):

Torta dostala názov podľa farby a konzistencie upečeného cesta, ktoré skutočne pripomína červený zamat. Začala sa pripravovať začiatkom 20. storočia v americkom štáte Maryland, ale široko-ďaleko sa preslávila až keď ju svojim hostom začal ponúkať jeden z najluxusnejších newyorských hotelov Waldorf Astoria. Jej príprava je sice náročnejšia, ale výsledok stojí za to. Existuje množstvo variantov na jej prípravu, my vám ponúkame recept, ktorý zvládnu aj menej zdatní cukrári:

Potrebueme: na korpus:

- 250 g hladkej múky
- 250 g kryštálového cukru
- 2 vajcia
- 0,5 ČL soli
- 2 lyžice kakaa
- 110 g masla
- 240 ml cmaru
- 1 ČL sódy bikarbóny
- 1 ČL octu
- 0,5 ČL červeného gélového po-travinárskeho farbiva *
- maslo a múku na vymästenie
a vysypanie tortovej formy
- 500 g mascarpone
- 400 ml smotany na šľahanie
(minimálne 33 %)
- 100 g práškového cukru
- 2 balíčky vanilkového cukru

na ozdobu: hoblinky bielej čokolády

Postup: Rúru predharejeme na 175 stupňov a pripravíme si tortovú formu (vymažeme, vysypeme). Do misy preosejeme múku, kakao, pridáme sol. V druhej misie zmiešame cmar s farbivom. Zmäknuté maslo vyšľaháme s cukrom, pridáme vajcia a stále šľaháme, na záver postupne primiešame múku s kakaom a tiež zafarbený cmar. Sódu bikarbónu zmiešame s octom a akonáhle zmes „vybehne“ opatrne ju vmiešame do cesta. Cesto vlejeme do formy a upečieme. Korpus necháme vychladnúť a dáme ho do chladničky asi na dve hodiny. Medzitým si pripravíme krém tak, že mascarpone vymiešame s cukrom a pridáme vyšľahanú šľahačku. Opäť dávame pozor, aby ingredience mali rovnakú teplotu, aby sa nám krém nezrazil. Korpus prerežeme pozdĺžne na polovicu, naplníme krémom, krém natrieme aj na vrch torty a na boky torty. Vrch posypeme čokoládovými hoblinkami.

* tip: namiesto gélového farbiva môžete použiť zdravšiu variantu – cviklový prášok, nájdete ho v obchode medzi koreninami (použijeme celé balenie)

TORTA ESTERHÁZY:

Hoci bola Esterházyho torta známa v celom Rakúsko-Uhorsku, jej presný pôvod a skutočný prvý recept sa stratili v minulosti a stále sú zahalené tajomstvom. Podľa najznámejšej legendy možno tortu spájať s menom Pála Antala Esterházyho, diplomatického kniežaťa, narodeného v roku 1786, ktorý mal povest' veľkého gurmána. Iná legenda hovorí, že vzor polevy na origináli torty pripomína kockovanú látku Esterházy, takže veľa ľudí si myslí, že práve tkanina inšpirovala vynálezcu torty. Ikonická maďarská torta je známa po celom svete, naposledy sa stala súčasťou zostavy menu na večierku po Oscaroch 2022. V priebehu časov sa recept menil a vyvíjal, takže dnes sa môžeme stretnúť s množstvom receptov na Esterházyho tortu. Bez ohľadu na to, aká torta sa podávala na odovzdávaní Oscarov, ponúkame vám recept, zverejnený na webovej stránke Esterházyho súkromnej nadácie v rakúskom Burgenlande:

Potrebueme: na korpus:

- 6 bielkov + štipka soli
- 200 g práškového cukru
- 1PL citrónovej šťavy
- 200 g mletých mandlí
- maslo a múku na vymästenie
a vysypanie tortovej formy
- 6 žltkov
- 80 g kryštálového cukru
- 250 ml mlieka
- 1 balíček vanilkového cukru
- 25 g Solamylu
- 200 g masla
- 350 g práškového cukru
- horúca voda
- šťava z 1 citróna
- 2 PL kakaa
- 1 menší vaječný bielok

na krém:

na polevu:

Postup: Rúru predharejeme na 180 stupňov a pripravíme si tortovú formu (vymažeme, vysypeme). Bielky so štipkou soli vyšľaháme do pevnej peny za postupného pridávania cukru, pridáme citrónovú šťavu a pomleté mandle. Cesto vlejeme do formy a pečieme asi 40 minút. Po upečení cesto necháme trochu vychladnúť, ale ešte teplé ho rozkrojíme na 3 rovnaké pláty (môžete si upiecť aj tri pláty samostatne). Pre krém si vyšľaháme nad parou žltky s cukrom, mliekom, vanilkovým cukrom a Solamylom, následne vložíme misku s krémom do studenej vody a krém za sústavného šľahania ochladíme. Vymiešame maslo a postupne pridávame vychladnutú „kašu“. Takto pripraveným krémom potrieme všetky vrstvy torty, a aj vrch a boky. Na polevu do práškového cukru postupne pridávame po kvapkách horúcu vodu, bielok a citrónovú šťavu, aby nám vznikol hustý krém. Do jednej tretiny krému pridáme kakao. Najprv celý vrch torty potrieme bielou glazúrou, následne kvapkáme ešte nestuhnutú tmavú glazúru a pomocou špajidle vytvárame napr. vzor rybej kosti. Celú tortu necháme dobre vychladnúť niekoľko hodín a podávame.

⇒ **Vedeli ste, že ...** ⇪

... cukor sa stal bežnou potravinou v Európe až v 19. storočí?

Pôvodne sa sladilo najmä medom a ovocnými šťavami. Cukor sa 2 000 rokov vyrábal výlučne z cukrovej trstiny, a to v Ázii a v arabskom svete. Sacharózu v koreni cukrovej repy objavil až v roku 1747 nemecký vedec Andreas Sigismund Marggraf a prešiel ešte po riadne dlhý čas, kým sa z repy začal vyrábať cukor vo veľkom, priemyselne. Cukor bol pôvodne v Európe taký vzácný, že ho dostávali iba členovia kráľovskej rodiny zabalený v škatuľkách zdobených šperkami. Bol cenený ako liek.

Alena Perželová

FARSKÝ DEŇ 2023

Pozývame vás na spoločné slávenie našej odpusťovej slávnosti Mučenickej smrti sv. Jána Krstiteľa.

V utorok 29. augusta budú slávenia nasledovne:

08:00 h modlitba posvätného ruženca

08:30 h sv. omša v maďarskom jazyku

*Hlavný celebrant: Vsdp. Patrik Balázs,
vicedekan a farár v Jablonove nad Turňou*

10:00 h modlitba posvätného ruženca

10:30 h sv. omša v slovenskom jazyku

*Hlavný celebrant: Doc. Róbert Sarka,
farár v Červenej Skale,
prednášajúci na Katolíckej
univerzite v Ružomberku*

Popoludní bude *agapé pod orechom* s programom pre deti na dvore ZUŠ so začiatkom o 15.00 h modlitbou k Božiemu milosrdenstvu v našom farskom kostole.

ČEREŠNIČKA NA TORTE

Niečo na deku pri vode

Spoločenské hry sú výborným zdrojom zábavy a dobrej nálady a zahrajú si ich nielen deti, ale aj dospelí. Ideálnym letným prostredím je deka či lehátka na pláži, pri bazéne. Práve preto vám v „čerešničke“ ponúkame spoločenskú hru



„Biblické putovanie“. Zábavná hra je určená pre celú rodinu, ktorá nikdy nie je rovnaká. Podporuje spoluprácu jednotlivých hráčov, rozvíja strategické myslenie a pomáha prehľbovať biblické znalosti. Prajeme veľa zábavy!

HLAS SRDCA

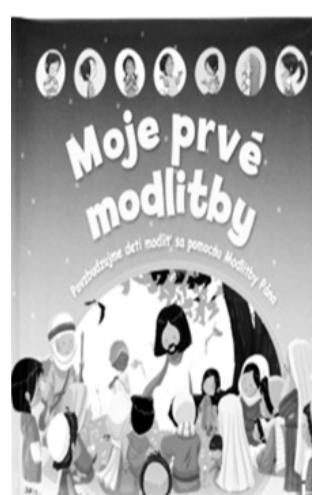
štvrťročník rímskokatolíckej farnosti Rimavská Sobota. Vydáva rímskokatolícka cirkev farnosť Rimavská Sobota. Adresa: Hlavné námestie 29, 97901 Rimavská Sobota. Kontakt: 0475631031, email: casopishlassrdca@gmail.com, Recenzoval: Rastislav Polák. Redakčná rada; šéfredaktorka: Alena Perželová, členovia - Rastislav Polák, Ondrej Michalec, Jana Marcineková, Jarmila Deáková, Helena Krpeľanová, Katarína Žolnírová, Jozef Gödri.

Web: www.farnostrs.sk

Duchovné „vychytávky“ z obchodu ZDENKA

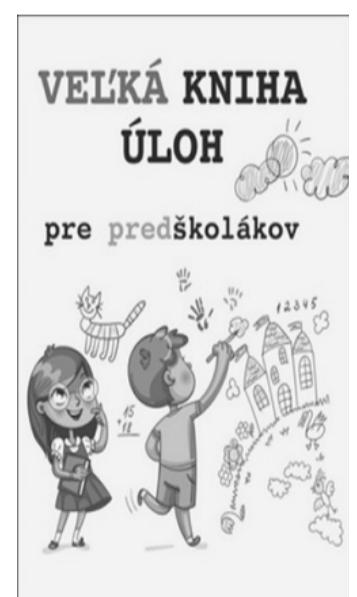
V letnom čísle Hlasu Srdca sa budeme venovať deťúrencom, ktorým sa začali vytúžené prázdniny. Zavreli sa učebnice, zošity spokojne oddychujú, predškoláci – budúci prváci sa však už nebudú vedieť dočkať septembra. V Zdenke sme vybrali pár tipov, určených práve pre nich:

Katarína Jančišinová *Mária je prekrásna* (Porozprávam ti o nej) – ilustrovaná kniha o Panne Márii je určená pre škôlkarov a školákov na 1. stupni základnej školy. Detom približuje rôzne etapy života Panny Márie;



Jakub Vium-Olesen *Moje prvé modlitby* (Povzbudzujeme deti modliť sa pomocou Modlitby Pána) - je určená pre menšie deti, ktorým pomáha objaviť a porozumieť sile modlitby. Je to jedinečná a prístupná cesta k duchovnému rastu už tých najmenších z nás. Každá modlitba je jednoduchá a zrozumiteľná. Deti sa identifikujú s tématami ako je vďačnosť, odpúšťanie, odovzdanie a láska.

Svojka a spol. *Velká kniha úloh pre predškolákov* - je plná ucelených učebných pomôcok pre deti predškolského veku, pripravujúcich sa do školy. Kniha obsahuje všetko, čo je potrebné pri príprave dieťaťa na školské vyučovanie. Prináša veľké množstvo materiálov na upevnenie a rozvinutie poznatkov a návykov, rodičom dáva šancu preveriť a najmä oceniť možnosti a snahu dieťaťa.



Alena Perželová